

## แสงแห่งวิถีโลก

© 2026i, Ovadia Binyamin Myrgorod

<https://earthly.top>

ข้าพเจ้าขอขอบคุณครูบาอาจารย์ที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาโทราท ได้แก่: ชวี เอลาซาร์ ดาวิด นิซาน  
ซอน, เวลเวล เอิร์ช เบลินสกี, เอลิเชอร์ ไครเซอร์, ยาโคฟ โตเลโด, โบรุค ชาโลม ลับคอฟสกี  
ตลอดจนครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ข้าพเจ้าได้พบเจอระหว่างทางชีวิตซึ่งได้เปิดเผยความลับ  
ของโทราทให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอแสดงความขอบคุณอย่างสุดซึ้งต่อองค์กรชาว  
ยิวทุกแห่งที่ให้การสนับสนุนข้าพเจ้า รวมถึง โซเรช, ซาบาต, และชุมชน บไน อิสราเอล  
ข้าพเจ้าขอขอบคุณเป็นพิเศษต่อการสนับสนุนจากภรรยาของข้าพเจ้า ยูเลีย เมียร์โกรด ขอ  
องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานอายุชัยที่ยืนยาวแก่ท่าน

.

ขอขอบคุณเป็นพิเศษแด่ ดอร์เจ จัมโบ โซเกเย ลามะ, โดเกน, โโกเซน ชิน, และ มา ฌยาน เอลิ  
นา

ท่านผู้อ่านที่เคารพ หนังสือเล่มนี้ แสงแห่งวิถีโลก - ออร์ เดเรค เอเรตซ์ - ขอมอบให้เป็นแนวทาง  
สู่โครงสร้างที่ซ่อนเร้นของความเป็นจริงที่รายล้อมรอบตัวเรา

เดเรค เอเรตซ์ แปลตรงตัวว่า “หนทางแห่งแผ่นดิน” แต่ความหมายของมันนั้นกว้างไกลกว่านั้น  
ในแนวคิดของชาวยิว มันหมายถึงการประพฤติตนที่เหมาะสม ความมีเกียรติของมนุษย์ ความ  
เคารพผู้อื่น คุณลักษณะที่ดี และปัญญาในการดำรงชีวิตอย่างถูกต้องภายในโลกนี้

ออร์ เดเรค เอเรตซ์ คือวิถีแห่งความดีงามภายในชีวิตบนโลก มันคือวิถีของผู้คนที่ไม่ถอนตัวออก  
จากโลก แต่ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ภายในโลกนั้น—ด้วยการทำงาน การสร้าง การรังสรรค์ การดูแลผู้  
อื่น และการเปลี่ยนแปลงพื้นที่รอบตัวพวกเขาผ่านการกระทำของพวกเขา

มันสอนว่าชีวิตของมนุษย์ธรรมดาก็สามารถกลายเป็นวิถีทางจิตวิญญาณได้ ทุกบทสนทนา ทุกความสัมพันธ์ ทุกการทำงานหรือการทำความดีกลายเป็นโอกาสในการนำระเบียบ ความดีงาม และแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นมาสู่โลก

ก่อนที่คนคนหนึ่งจะเอื้อมมือไปหาสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องบน พวกเขาต้องเรียนรู้วิธีการเดินด้วยปัญญาบนแผ่นดินก่อน

*ออร์ เดเรค เฮอร์เชล คือศิลปะแห่งการทำให้โลกนี้คู่ควรกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์*

อาริชาลสอนว่า *เดเรค เฮอร์เชล* เป็นขั้นตอนที่จำเป็นก่อนการเปิดเผยปัญญาจากพระผู้เป็นเจ้า มนุษย์จะมาถึงขั้นตอนนี้โดยการเรียนรู้ปัญญาที่ถูกสร้างไว้ในระเบียบของโลกเรา

เมื่อเราเริ่มเข้าใจว่าโลกถูกจัดวางไว้อย่างไร เราก็เตรียมตัวเพื่อรับปัญญาที่สูงกว่า นั่นคือมิติภายในของโทราห์

หนังสือเล่มนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้เรามองเห็นโลกนี้ว่าเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระผู้สร้าง และเพื่อเปรียบเทียบปรากฏการณ์ของโลกนี้กับปรากฏการณ์ที่คลี่คลายในโลกฝ่ายจิตวิญญาณ

เราจะติดตามลำดับที่หัวข้อเหล่านี้ปรากฏในหนังสือห้าเล่มของโมเสส ในขณะเดียวกัน สิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่าหัวข้อเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกันอย่างลึกซึ้ง แต่ละหัวข้อได้รวมและสะท้อนถึงหัวข้ออื่น ๆ ด้วย

## เจ็ดวันแห่งการทรงสร้าง

“โทราห์คือแสง และบัญญัติคือตะเกียง” ชโลโม ฮาเมเลค กษัตริย์ผู้ทรงปัญญาที่สุดกล่าว <sup>1</sup> เราอาจเข้าใจบัญญัติที่กล่าวถึงที่นี่ว่าเป็นบัญญัติในการศึกษาโทราห์ ในบทนี้ เราจะสำรวจสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระผู้สร้างทรงสร้างโลกตลอดเจ็ดวัน และเจ็ดวันเหล่านั้นสอดคล้องกับงานฝ่ายจิตวิญญาณของเราอย่างไร

เจ็ดวันแห่งการทรงสร้างสอดคล้องกับ *เซฟิروت* เจ็ดระดับที่ต่ำกว่า: *เคเซด* (ความเมตตา), *เกวราห์* (กำลัง), *ทิเฟเรต* (ความงาม), *เนตซาห์* (นิรันดร์), *โฮด* (เกียรติยศและการรับรู้), *เยโซด* (รากฐาน), และ *มัลคุท* (อาณาจักร) *เซฟิราห์* แต่ละอันแสดงความหมายภายในของวันที่เป็นของมัน ดังที่เราจะเห็นต่อไป

---

<sup>1</sup> Mishlei 6:23.

## วันแรก

ในวันแรก พระผู้สร้างทรงสร้างแสง และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นว่ามันดี เราทราบว่าโทราห์ถูกเรียกว่าแสง และคำภาษาฮีบรูสำหรับแสงคือ *โอร์* โทราห์มาสู่โลกผ่าน *เคเซด* ความเมตตา คุณสมบัติที่ปรากฏในตัวบรรพบุรุษของเรา อับราฮัม ผ่านอับราฮัม โลกได้รู้จักโทราห์

อับราฮัมต้อนรับนักเดินทางในทะเลทรายและมอบทุกสิ่งที่คุณเขาต้องการ: อาหาร น้ำ และการดูแล เขาบำรุงทั้งร่างกายและจิตวิญญาณของพวกเขา หลังจากนั้น เขาขอให้พวกเขาขอบคุณ พระผู้สร้างสำหรับความดีงามที่พวกเขาได้รับ เพราะพระผู้สร้างคือแหล่งที่มาของทุกพร<sup>2</sup>

ในทะเลทราย ไม่มีสิ่งใดมีค่าไปกว่าน้ำ โทราห์ก็เหมือนน้ำ: มันนำความปิติและความเป็นชีวิตมาสู่จิตวิญญาณที่กระหายของคนผู้เร่ร่อนอยู่ในทะเลทรายฝ่ายจิตวิญญาณ

ในคัมภีร์ *เลวี* แสงคือคุณสมบัติฝ่ายจิตวิญญาณ มันปรากฏในรูปแบบของ *เคเซด* ความเมตตา ซึ่งเหมือนน้ำที่ตอบสนองนักเดินทางในทะเลทราย

แสงไม่จำเป็นต้องหมายถึงไฟ ในระดับที่ลึกกว่า แสงคือการเคลื่อนไหวจากผู้ให้ไปยังผู้รับ การเคลื่อนไหวนั้นสามารถมีได้หลายรูปแบบ: น้ำที่ไหลลงมาจากเบื้องบน หรือเปลวไฟที่ลุกขึ้นจากเบื้องล่าง น้ำคือรูปแบบของแสงที่ส่งมาจากองค์ผู้สูงสุดมายังเรา มันเหมือนพร นำความอุดมสมบูรณ์มาสู่โลกของเรา

นี่คือเหตุผลที่คุณสมบัติของ *เคเซด* เป็นของวันแรกแห่งการทรงสร้าง *เคเซด* เป็น *เซฟิราห์* แรกในเจ็ดระดับที่ต่ำกว่า และมันสอดคล้องกับธาตุน้ำ—แสงฝ่ายจิตวิญญาณที่ไหลผ่านบรรพบุรุษของเรา อับราฮัม เนื่องจากแสงถูกสร้างขึ้นในวันแรก อับราฮัมจึงเป็นตัวแทนของ *เคเซด* ความเมตตาของวันแรกแห่งการทรงสร้าง

## วันที่สอง

ในวันที่สอง พระผู้สร้างทรงแยกน้ำเบื้องบนออกจากน้ำเบื้องล่าง ในการแยกนั้น ความดีเกรียงไกรระหว่างน้ำฝ่ายจิตวิญญาณและน้ำฝ่ายวัตถุได้ถูกนำเข้ามาในการทรงสร้าง

อาณาจักรทางวัตถุมีแนวโน้มที่จะเป็นความไร้รูปและความโกลาหล สิ่งนี้ปรากฏภายในวิญญาณของสัตว์ คือ *เนเฟช* ในฐานะแรงดึงดูดไปสู่ความสุขทางกายมากกว่าวินัย นี่คือน้ำที่น้ำเบื้องล่างเป็นตัวแทน

---

<sup>2</sup>เบเรชิต ราชัน 49:4.

ในทางตรงกันข้าม น้ำเบื่องบนคือน้ำแห่งจิตวิญญาณ มันเป็นแหล่งที่มาของพรที่หลั่งลงมาสู่โลกของเรา เหมือนน้ำที่เทจากเบื่องบนลงเบื่องล่าง อย่างไรก็ตาม จิตวิญญาณและวัตถุไม่สามารถคืนดีกันได้ทันที น้ำเบื่องล่างมีสิทธิ์เรียกร้องต่อกับน้ำเบื่องบน: แก่นแท้ของพวกมันเหมือนกัน ทั้งคู่คือน้ำ ทั้งคู่พบว่าคุณสมบัติของ *เคเซด* แล้วทำไมน้ำเบื่องบนจึงควรเป็นของความศักดิ์สิทธิ์ ในขณะที่น้ำเบื่องล่างยังคงอยู่ในโลกธรรมดา? น้ำเบื่องล่างทำอะไรถึงสมควรได้รับที่เช่นนั้น? และทำไม ในวันนี้ โทราห์จึงไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าสร้างทอดพระเนตรเห็นว่ามันดี?

ในคัมภีร์ น้ำเบื่องบนถูกเรียกว่าเพศชายและน้ำเบื่องล่างถูกเรียกว่าเพศหญิง เพราะคุณสมบัติเพศชายคือการให้ และคุณสมบัติเพศหญิงคือการรับ นี่เป็นจริงทั้งในเมล็ดพันธุ์ที่ชายให้แก่หญิง และในความปรารถนาของเขาที่จะจัดหาให้เธอ อย่างไรก็ตาม น้ำเบื่องล่างพบว่าตำแหน่งนี้ยากที่จะยอมรับ จากนั้นจึงเริ่มการต่อสู้ระหว่างฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายวัตถุ

คำถามเหล่านี้นำไปสู่ข้อสรุปที่ลึกซึ้ง: แก่นแท้ของจิตวิญญาณและวัตถุคือสิ่งเดียวกัน และแก่นแท้นั้นคือ *เคเซด* ความเมตตา ความแตกต่างอยู่ที่ทิศทาง ในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ *เคเซด* แสดงออกเป็นการให้; ในอาณาจักรทางวัตถุ มันแสดงออกเป็นการรับ

วันที่สองสอดคล้องกับ *เกวราห์* กำลัง ซึ่งเป็น *เซฟิราห์* ที่เกี่ยวข้องกับบรรพบุรุษของเรา อีซาคบุตรของอับราฮัม นักปราชญ์ถามว่า “ใครคือผู้มีกำลัง?” และตอบว่า “ผู้ที่พิชิตความโน้มเอียงของตนเอง”<sup>3</sup> อีซาคเอาชนะแม้กระทั่งสัญชาตญาณแห่งชีวิตด้วยตัวเอง และสามารถขึ้นไปถึง *กาน เอเดน* สวนเอเดน ซึ่งแก่นแท้ได้รับพรจากน้ำเบื่องบน

*เกวราห์* เชื่อมโยงกับข้อจำกัดและการจำกัด อีซาคถูกผูกไว้บนแท่นบูชาและไม่สามารถขยับได้ มันยังเชื่อมโยงกับไฟ เพราะเขาจะต้องถูกถวายเป็นเครื่องบูชา อย่างไรก็ตาม พระผู้สร้างทรงแทนที่อีซาคด้วยกวางตัวผู้ พระองค์ไม่ได้ต้องการเลือดของอีซาค แต่พระองค์ปรารถนาที่จะยกเขาไปสู่ระดับจิตวิญญาณที่สูงกว่า

เป็นที่น่าสังเกตที่พระผู้สร้างทรงแยกน้ำเบื่องบนออกจากน้ำเบื่องล่างด้วยคุณสมบัติของไฟ เนื่องจากไฟอยู่ตรงข้ามกับน้ำและมีพลังในการเปลี่ยนมันให้เป็นไอน้ำ

วิถีจากเบื่องล่างสู่เบื่องบนนั้นผ่านทาง *rakia* ซึ่งเป็นท้องฟ้าสวรรค์ที่แบ่งแยกระหว่างสิ่งฝ่ายวิญญาณกับสิ่งฝ่ายวัตถุ *Gan Eden* เป็นของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ส่วนโลกของเราเป็นของฝ่ายวัตถุ โทราห์สอนเราว่าทางเข้าสู่ *Gan Eden* นั้นถูกเฝ้าโดย *keruvim* และดาบไฟที่หมุนวน เพราะยิตซัคได้เอาชนะสัญชาตญาณแห่งชีวิต เขาจึงไม่เกรงกลัวดาบไฟที่แบ่งแยกระหว่างโลก

<sup>3</sup>ปรีเคติ อะไวค 4:1.

ของเรากับ *Gan Eden* การผูกมัดชัคนบนแท่นบูชานี้เป็นสัญลักษณ์ของการแก้ไขน้ำเบื้องล่าง และการที่มันลอยขึ้นสู่แหล่งน้ำเบื้องบน

ก่อนการประทานโทราห์ที่ภูเขาซีนาย อาณาจักรเบื้องล่างมิได้ลอยขึ้นสู่แหล่งที่สูงกว่า และแหล่งที่สูงกว่าก็มีได้ไหลลงสู่แหล่งที่ต่ำกว่า<sup>4</sup> อย่างไรก็ตาม ยิตซัคเป็นช้อยกเว้น เขาได้เปิดทางสู่สวรรค์ให้แก่เรา แต่การเสด็จขึ้นนั้นจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อโทราห์ได้ถูกประทานที่ภูเขาซีนาย นับตั้งแต่นั้นมา ด้วยการปฏิบัติตามบัญญัติ - *mitzvot* - เราจึงสามารถยกระดับจิตวิญญาณให้สูงขึ้นได้ ดังที่เราจะอธิบายต่อไป

### วันที่สาม

ในวันที่สาม โลกได้ถูกสร้างขึ้น คำภาษาฮีบรู *eretz* เชื่อมโยงกับ *ratzon* ซึ่งหมายถึงความปรารถนา โลกคือความปรารถนาที่จะรับเมล็ดพันธุ์เพื่อให้พืชเจริญงอกและออกผล เมล็ดพันธุ์คือบัญญัติ, *mitzvah* ซึ่งต้องศึกษาอย่างรอบคอบและพิจารณาในรายละเอียด เช่นเดียวกับเปลือกนอกของเมล็ดที่แตกสลายในดินเพื่อให้เมล็ดสามารถเติบโตได้ เช่นเดียวกัน เมื่อเราศึกษาบัญญัติและเข้าใจรายละเอียดของมัน เรากำลังลอกเปลือกออกและปล่อยให้มันหยั่งรากในชีวิตของเราผ่านความปรารถนาที่จะเข้าใจพระผู้สร้าง

บัญญัติหนึ่งข้อเป็นการประสานระหว่างฝ่ายวิญญาณและฝ่ายวัตถุ มันช่วยให้สสารถูกยกขึ้นสู่ระดับจิตวิญญาณ มันคล้ายกับชายที่มอบเมล็ดพันธุ์ให้แก่หญิง ซึ่งจากนั้นเธอก็ได้นำชีวิตใหม่มาสู่โลก

เมื่อเราปฏิบัติตาม *mitzvah* เราจะได้รับผลผลิต ผลผลิตที่สูงที่สุดคือ *emet* หรือความจริง ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “ความจริงจะผลิบานจากแผ่นดิน”<sup>5</sup> นอกจากนี้ยังกล่าวว่า “องค์ผู้สูงสุดทรงวางรากฐานโลกด้วยปัญญา”<sup>6</sup> ซึ่งหมายความว่าปัญญาตั้งอยู่บนรากฐานของโลกเรา เมื่อบุคคลสังเกตระเบียบของโลกและปฏิบัติตามบัญญัติภายในนั้น บุคคลนั้นก็จะสามารถเข้าถึงความจริงได้

กล่าวอีกนัยหนึ่ง การปฏิบัติตาม *mitzvah* ทุกข้อควรนำเราไปสู่การตระหนักถึงความจริงนี้: พระผู้สร้างโลกคือองค์ผู้สูงสุด การตระหนักนี้คือผลผลิตที่ทำให้พืชเจริญงอก เช่นเดียวกับที่องค์ผู้สูงสุดคือเหตุผลของการสร้างโลก

<sup>4</sup>ดูจาก เซโมท รามห์ 12:3: “ผู้อยู่อาศัยในโรมไม่สามารถลงไปยังซีเรียได้ และผู้อยู่อาศัยในซีเรียก็ไม่สามารถขึ้นไปยังโรมได้”

<sup>5</sup>เทอิลิม 85:2.

<sup>6</sup>เทอิลิม 3:19. แหล่งที่มาดั้งเดิมอ้างถึงดังนี้.

ผลของพืชมีเมล็ดพันธุ์ใหม่ และเมล็ดพันธุ์ใหม่นำมาซึ่งชีวิตใหม่ ผลแรกถูกนำมายังพระวิหาร เพราะผลแรกเป็นสัญลักษณ์ของเหตุแห่งเหตุ และเหตุแห่งเหตุคือองค์ผู้สูงสุด พระองค์ทรงสร้างโลกของเรา และการนำผลแรกมายังพระวิหารเป็นการแสดงออกถึงการยอมรับความจริงนั้น ผ่าน *mitzvah* เราได้มาหยั่งรู้ถึงพระผู้สร้าง ผู้ซึ่งประทานพลังให้เมล็ดพันธุ์ในการให้กำเนิดชีวิต และประทานพลังให้เราในการเข้าใจว่าทุกสิ่งในโลกมาจากพระองค์และปรรณนาที่จะกลับคืนสู่พระองค์

วันที่สามเชื่อมโยงกับ *tiferet* หรือความงาม เมื่อเรามองดูสวนที่ประกอบด้วย *mitzvot* ที่ได้ถูกปฏิบัติตาม เราจะเริ่มสัมผัสถึงความงามของ *Gan Eden* หรือสวนเอเดน เพราะใจกลางของมันคือต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งเป็นชื่อเชิงเปรียบเทียบสำหรับโทราห์ “นางเป็นต้นไม้แห่งชีวิตสำหรับผู้ที่ยึดมั่นในนาง และผู้ที่คำจุนนางก็จะมีความสุข”<sup>7</sup> กล่าวโดยชโลโม ฮาเมเลคแห่งโทราห์ เราทำได้เพียงสงสัยว่าต้นไม้แห่งชีวิตเป็นต้นไม้ชนิดใด แต่เรารู้ว่าโทราห์ประกอบด้วยบัญญัติ 613 ข้อ ซึ่งสอดคล้องกับจำนวนเมล็ดในทับทิมตามธรรมเนียม

ปราชญ์ได้สอนว่า “โลกตั้งอยู่บนสามสิ่ง: การศึกษาโทราห์, การรับใช้พระผู้เป็นเจ้า, และการทำความดี”<sup>8</sup> การทำความดีเป็นตัวแทนของมะกอก<sup>9</sup> ซึ่งให้ทั้งน้ำมันมะกอก น้ำมันเช่นเดียวกับน้ำมันจะไหลลงสู่ระดับที่ต่ำกว่าเพื่อให้สามารถลอยขึ้นสู่ระดับที่สูงกว่าผ่านไส้เทียนได้ การทำความดีไปถึงระดับการดำรงอยู่ที่ต่ำที่สุดและช่วยให้ความเป็นวัตถุสามารถลอยขึ้นสู่จิตวิญญาณได้ สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ด้วยเปลวไฟของตะเกียงน้ำมันที่ลอยสูงขึ้น

การรับใช้พระผู้เป็นเจ้าเป็นตัวแทนของเถาองุ่น<sup>10</sup> ซึ่งทำไวน์ ไวน์ช่วยยกระดับจิตวิญญาณให้สูงขึ้น ตามที่ปรากฏในโซฮาร์ ไวน์ของพวกกรูบเครพนั้นไม่เหมือนไวน์ของอิสราเอล: ไวน์ของพวกเขายกระดับจิตวิญญาณขึ้นแล้วก็พาให้มันลดลงอีก<sup>11</sup> ไวน์ของอิสราเอลเป็นสัญลักษณ์ของการรับใช้ที่ยกระดับจิตวิญญาณให้สูงกว่าวัตถุ มันเหมือนกับ *rakia* ซึ่งเป็นท้องฟ้าที่แบ่งแยกระหว่างแหล่งน้ำเบื้องบนกับแหล่งน้ำเบื้องล่าง ด้วยเหตุนี้ไวน์จึงถูกใช้ในพิธี *kiddush* หรือการทำให้วันสะบาโตบริสุทธิ์: ไวน์มีคุณสมบัติในการทำให้บริสุทธิ์ ซึ่งหมายถึงการแยกออก

7 มีซปิล 3:18.

8 ปิรเคอิ อะไวค 1:2.

9 ดูจาก เทฮิลิม 128:3: “บุตรชายของท่านเปรียบเสมือนกิ่งมะกอกรอบโต๊ะของท่าน” เบเรชิต ราชบาห์ 30:6 สอนว่าลูกหลานของบุคคลอาจเป็นลูกแพร์หรือการทำความดี ดังนั้นจึงตามมาด้วยความเชื่อมโยงระหว่างมะกอกกับการทำความดี คำว่า “รอบ” ยังชี้ให้เห็นถึงการกระทำที่มุ่งไปยังโลกโดยรอบ ซึ่งแสดงออกผ่านการทำความดี

10 ดูปฐมกาล (Tehillim) 128:3: “ภรรยาของท่านเปรียบเสมือนเถาองุ่นที่ออกผลในท้องส่วนหัวของท่าน” สุภาษิต (Mishlei) 31:10-31 บรรยายถึงการรับใช้ของภรรยาผู้ชอบธรรม คำว่า “บ้าน” ยังชี้ไปยังพระวิหาร และ “ท้องส่วนหัว” ชี้ถึงการกระทำที่มุ่งไปยังพระผู้สร้าง ดังนั้น เถาองุ่นจึงเป็นสัญลักษณ์ของการรับใช้

11 บาอัล ฮาซูลาม, บทนำสู่โลกแห่งโซฮาร์

การปฏิบัติตามบัญญัติของโทราห์เป็นตัวแทนของทับทิม เพราะปราชญ์กล่าวว่าทับทิมมีเมล็ด 613 เมล็ด ซึ่งสอดคล้องกับบัญญัติ 613 ข้อของโทราห์ กระบวนการศึกษาโทราห์โดยรวมเป็นตัวแทนของขนมปัง ในการอบขนมปัง คนจะต้องดำเนินการตามกระบวนการที่ยาวนาน ตั้งแต่การไถดินและการหว่านเมล็ดไปจนถึงการอบขนมปังที่เสร็จสมบูรณ์ ขนมปังที่เสร็จสมบูรณ์เป็นตัวแทนของระดับความเข้าใจของเราเกี่ยวกับโทราห์ปากเปล่า

การทำความดีคือมะกอก ซึ่งเป็นเส้นทางด้านขวา การรับใช้พระผู้เป็นเจ้าคือเถาองุ่น ซึ่งเป็นเส้นทางด้านซ้าย การศึกษาโทราห์คือขนมปัง ซึ่งเป็นเส้นทางตรงกลาง ซึ่งรวมทั้งด้านขวาและด้านซ้ายไว้ด้วยกัน สิ่งเหล่านี้คือสามเส้นแห่งความศักดิ์สิทธิ์ที่โลกตั้งอยู่ นี่คือสิ่งที่ปราชญ์หมายถึงเมื่อกล่าวว่าโลกตั้งอยู่บนโทราห์ การรับใช้ และการทำความดี

บรรพบุรุษของเรา ยาโคบ บุตรของยิตซัค เป็นตัวแทนของ *tiferet* หรือความงาม ดังนั้นจึงเป็นของวันที่สามของการสร้างพระองค์ ท่านคือเมล็ดพันธุ์ของชนชาติยิว ซึ่งมีความงามทั้งในแก่นแท้ทางจิตวิญญาณภายในและการแสดงออกภายนอกในโลก ต้นไม้แห่งชีวิตเชื่อมโยงกับชนชาติอิสราเอล ผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม ยิตซัค และยาโคบ—บรรพบุรุษผู้เผยให้เห็นสามเส้นแห่งความศักดิ์สิทธิ์

เมื่อชนชาติยิวรับโทราห์ที่ภูเขาซีนาย พวกเขา กล่าวว่า “เราจะทำและเราจะเข้าใจ”<sup>12</sup> นี่หมายความว่าโทราห์แสดงออกผ่าน *mitzvot* ด้วยการปฏิบัติตามบัญญัติเหล่านี้ เราเข้าใจถึงความเข้าใจที่ว่าพระผู้สร้างคือเหตุของทุกสิ่งที่ดำรงอยู่ ความเข้าใจนั้นคือ *emet* หรือความจริง

## วันที่สี่

ในวันที่สี่แห่งการทรงสร้าง พระผู้สร้างได้สร้างดวงประทีปใหญ่ ดวงประทีปเล็ก และดวงดาว มิตราชสอนว่าดวงประทีปใหญ่หมายถึงพระวิหารแห่งแรก และดวงประทีปเล็กหมายถึงพระวิหารแห่งที่สอง<sup>13</sup> ตามคัมภีร์บาลาห์ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นตัวแทนของโทราห์ลายลักษณ์อักษรและโทราห์ปากเปล่า โทราห์ปากเปล่า เช่นเดียวกับดวงจันทร์ ไม่มีแสงสว่างในตัวเอง แต่สะท้อนแสงจากโทราห์ลายลักษณ์อักษร ดังนั้นจึงเหมาะสมที่ดวงอาทิตย์จะเป็นสัญลักษณ์ของพระวิหารแห่งแรก และดวงจันทร์เป็นสัญลักษณ์ของพระวิหารแห่งที่สอง เพราะพระวิหารแห่งที่สองได้สะท้อนความยิ่งใหญ่ในอดีตของพระวิหารแห่งแรก

<sup>12</sup>ตามตัวอักษร: “เราจะทำและเราจะเข้าใจ”

<sup>13</sup>เบเรชิต รับบาร์ 6:3

เลขสี่ยังชี้ให้เห็นถึงโครงสร้างเชิงพื้นที่ของพระวิหาร ซึ่งมีทางเข้าสามทางในแต่ละทิศทางทั้งสี่ สิ่งนี้สอดคล้องกับกลุ่มดาวสิบสองราศี หรือ *mazalot* ซึ่งเป็นช่องทางที่พลังศักดิ์สิทธิ์สถิตลงมายังโลกของเรา กลุ่มดาวแต่ละกลุ่มสอดคล้องกับเผ่าหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งหมายถึงวิถีแห่งการรับใช้พระผู้สร้างที่แตกต่างกัน ดังนั้นพระวิหารจึงเป็นตัวแทนของแหล่งกำเนิดทางจิตวิญญาณของจักรวาล และวิถีทั้งสิบสองที่พระผู้สร้างจะสามารถเป็นที่รู้จักได้

ในพระวิหารของพระวิหาร ทางทิศใต้ มีเชิงเทียนเมโนราห์ที่มีเจ็ดถ้วย แต่ละถ้วยหมายถึงวันทั้งเจ็ดแห่งการทรงสร้าง ถ้วยตรงกลางซึ่งแสงจากอีกหกถ้วยถูกชี้ไป<sup>14</sup> เป็นสัญลักษณ์ของวันที่สี่ ซึ่งเป็นวันที่องค์ผู้สูงสุดทรงสร้างดวงอาทิตย์ใหญ่และเล็กและดวงดาว ด้วยวิธีนี้ เมโนราห์จึงชี้ไปยังพระวิหารแห่งที่สาม ดังที่จะอธิบายต่อไป

ตรงกลางพระวิหารมีแท่นบูชาทองคำ ซึ่งมีการถวายเครื่องหอมผสมจากเครื่องหอมสิบเอ็ดชนิด การผสมนี้เป็นสัญลักษณ์ของวันในรอบปีสุริยะ เนื่องจากกล่าวว่า “ส่วนผสมหนัก 368 มาเนห์: 365 ซึ่งสอดคล้องกับวันในรอบปีสุริยะ โดยมีมาเนห์หนึ่งมาเนห์สำหรับแต่ละวัน... และมาเนห์เพิ่มเติมอีกสามมาเนห์... ในวันคิปปูร์”<sup>15</sup> ดังนั้นแท่นบูชาทองคำจึงเชื่อมโยงกับวัฏจักรสุริยะ

ทางทิศเหนือของพระวิหารมีโต๊ะทองคำ ซึ่งวางขนมปังไร้เชื้อสิบสองก้อน เนื่องจากขนมปังเป็นสัญลักษณ์ของโทราห์ปากเปล่า<sup>16</sup> ซึ่งสอดคล้องกับ *malchut* จึงเกี่ยวข้องกับดวงอาทิตย์เล็ก คือ ดวงจันทร์ เลขสิบสองสอดคล้องกับเดือนจันทร์คติสิบสองเดือน ดังนั้นโต๊ะทองคำของพระวิหารจึงเชื่อมโยงกับวัฏจักรจันทร์คติ

พระวิหารแห่งแรกเป็นสัญลักษณ์โดยแท่นบูชาทองคำ เพราะเชื่อมโยงกับวัฏจักรสุริยะ พระวิหารแห่งที่สองเป็นสัญลักษณ์โดยโต๊ะทองคำ เพราะเชื่อมโยงกับวัฏจักรจันทร์คติ เมโนราห์รวมทั้งสองเข้าด้วยกัน ถ้วยตรงกลางของมันชี้ไปยังวันที่สี่แห่งการทรงสร้าง วันแห่งดวงอาทิตย์ใหญ่และเล็ก นั่นคือพระวิหารแห่งแรกและพระวิหารแห่งที่สอง เนื่องจากพระวิหารแห่งที่สามรวมองค์ประกอบของทั้งพระวิหารแห่งแรกและพระวิหารแห่งที่สอง เมโนราห์ในพระวิหารจึงเป็นสัญลักษณ์ของพระวิหารแห่งที่สาม

พระวิหารคือสถานที่ที่พื้นที่ เวลา และจิตวิญญาณมาบรรจบกัน: พื้นที่ในสี่ทิศทางและทางเข้าสิบสองทาง คือ *mazalot*; เวลาในวัฏจักรรายสัปดาห์ วัฏจักรสุริยะ และวัฏจักรจันทร์คติ; และจิตวิญญาณในบุคคลของบุโรหิตใหญ่

<sup>14</sup>เมนาเชม 86ข.

<sup>15</sup>เครีโตก 1:1; เครีโตก 6ก-ข; เยรูซาเล็ม ทัลมุด, โยมา 4:5.

<sup>16</sup>ลิตคูเทอ ซิโยต, เล่ม 21, ปาราชาด์ เบชาลาซ II.

ตามโซฮาร์ อักษรย่อ *ashan* หมายถึงคว้น และเกิดจาก *olam* (โลก), *shanah* (ปี) และ *nefesh* (วิญญาณ) สิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับสถานที่เฉพาะในโลก นั่นคือภูเขาพระวิหารและที่บริสุทธิ์ที่สุด วันเฉพาะในปี นั่นคือวันคิปปูร์ วันที่สิบของเดือนทีชเรีย และวิญญาณเฉพาะ นั่นคือ *Kohen Gadol* ปุโรหิตใหญ่ จากเผ่าเลวี<sup>17</sup>

ในวันคิปปูร์ วันแห่งการไถ่บาป ปุโรหิตใหญ่ได้นำคว้น - *ashan* - ของเครื่องหอมเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด และเปล่งพระนามสี่อักษรของพระเจ้าผู้สร้าง โดยรวมตัวอักษรเหล่านั้นเข้าด้วยกัน ด้วยการกระทำนี้ ท่านได้ไถ่บาปให้แก่ประชากรอิสราเอลต่อหน้าองค์ผู้สูงสุด พระนามสี่อักษรนั้นสอดคล้องกับธาตุสี่ประการดั้งเดิม นั่นคือไฟ อากาศ น้ำ และดิน ซึ่งเป็นสิ่งที่จักรวาลก่อตัวขึ้น ทิศทั้งสี่ก็สอดคล้องกับธาตุเหล่านี้เช่นกัน: ทิศใต้คือน้ำ ทิศเหนือคือไฟ ทิศตะวันออกคืออากาศ และทิศตะวันตกคือดิน ทิศใต้อยู่ทางขวา ทิศเหนืออยู่ทางซ้าย ทิศตะวันออกอยู่ด้านบน และทิศตะวันตกอยู่ด้านล่าง โลกของเรายังมีมิติ: สามมิติของพื้นที่และหนึ่งมิติของเวลา เป็นที่ทราบกันว่าบัลลังก์ขององค์ผู้สูงสุดมีที่รองรับสี่จุด

ในดินแดนอิสราเอล ผลไม้จากต้นไม้ถูกนำมายังพระวิหารในปีที่สี่หลังจากการปลูก สิ่งนี้สอดคล้องกับวันที่สี่แห่งการทรงสร้าง วันที่ดวงอาทิตย์ถูกสร้างขึ้นเพื่อกำหนดเทศกาลและวันประชุมในพระวิหาร ผลไม้ที่เติบโตในช่วงสามปีแรกเป็นของ *klipah* ซึ่งเป็นสสาร และดังนั้นจึงไม่สามารถรับประทานได้: “เมื่อท่านเข้าสู่แผ่นดินและปลูกต้นไม้ผลใดๆ ผลของมันจะเป็น *orlah* - ยังไม่ถูกขลิบ - สำหรับท่านเป็นเวลาสามปี ท่านจะไม่ได้กินมัน”<sup>18</sup>

วันที่สี่แห่งการทรงสร้างสอดคล้องกับ *netzach* คือนิรันดร์ เพราะองค์ผู้สูงสุดทรงเป็นนิรันดร์ในขณะที่สสารนั้นเป็นเพียงชั่วคราว คุณสมบัตินี้สอดคล้องกับโมเสส ผู้ซึ่งถือศีลอดเป็นเวลาสี่สิบวัน - สิบเท่าของสี่ - และด้วยวิธีนั้นก็ได้เอาชนะสสาร เขาได้กลายเป็นเหมือนทูตสวรรค์ สามารถได้ยินโศร่าห์จากปากขององค์ผู้สูงสุดและนำมันลงมาจากสวรรค์สู่โลก บนโลก ประชาชนได้รับคำสั่งให้สร้างพระวิหารแบบเคลื่อนที่ คือ มีขกัน ปัจจุบันโบสถ์ยิวทำหน้าที่แทนพระวิหาร และ *tefillah* หรือการสวดภาวนา ทำหน้าที่แทนการประกอบพิธีในพระวิหาร

โครงสร้างของพระวิหารเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านเมโนราห์ ตลอดจนข้อความอื่น ๆ ในโศร่าห์ชี้ให้เห็นว่าในอนาคตพระวิหารแห่งที่สามจะถูกสร้างขึ้น และพวก *kohanim* และเลวีจะรับใช้ที่นั่น

<sup>17</sup>จากทังลิก, อารีเอห์ มินเดลบาม, อ้างอิงจากคำสอนของราฟ โมเช่ ซาบีโร.

<sup>18</sup>ยาฮิครา 19:23-25.

## วันที่ห้า

ในวันที่ห้า องค์ผู้สูงสุดทรงสร้างปลาและนก ตามมิตราซ วันนี้สอดคล้องกับช่วงเวลาแห่งการพลัดถิ่น จากสิ่งนี้เราสามารถเรียนรู้ได้ว่าชาวยิวควรใช้ชีวิตอย่างไรในการพลัดถิ่น เพราะปลาที่ถูกสร้างในวันที่ห้าเป็นสัญลักษณ์ของลูกหลานของโยเซฟจำนวนมากในอียิปต์ ดังที่สะท้อนในการอวยพรของยาโคบต่อบุตรชายของโยเซฟ คือ เอฟราอิมและมนาสเส<sup>19</sup>

โทราห์ระบุปลาที่กินได้ตามกฎของโคเชอร์ด้วยเครื่องหมายสองอย่าง: ครีบและเกล็ด ครีบช่วยให้ปลาว่ายทวนกระแสน้ำ ในขณะที่เกล็ดช่วยป้องกันมันจากผู้ล่า สิ่งเหล่านี้คือคุณสมบัติสองประการของโยเซฟในอียิปต์ เขาเคลื่อนที่ไปยังแหล่งกำเนิดของพรทั้งปวงแม้จะถูกรายล้อมด้วยการพลัดถิ่น เขาตีความความฝันเพื่อสิ่งที่ดีและเปลี่ยนเหตุการณ์ให้ทวนกระแสแห่งโชคชะตา “เกล็ด” ของเขายังได้ปกป้องเขาจาก “สัตว์ร้ายผู้ล่า” คือภรรยาของโปทิฟาร์: โยเซฟได้เห็นใบหน้าของบิดาของเขา อิสราเอล และภาพนิมิตนั้นได้ช่วยเขาให้รอดพ้นจากสิ่งล่อใจ ด้วยวิธีนี้เขาจึงรักษา *brit* คือพันธสัญญาต่อองค์ผู้สูงสุด<sup>20</sup>

วันที่ห้าเป็นสัญลักษณ์ของการก้าวข้ามสสาร โยเซฟมีความสามารถนี้เพราะเขาใกล้ชิดกับพระเจ้าผู้สร้างและไม่ถูกกลืนกินด้วยความยากลำบากและการล่อลวงของชีวิตในอียิปต์ แม้แต่ในคุกของอียิปต์ และต่อมาเมื่อเป็นผู้ปกครองแห่งอียิปต์ โยเซฟก็ยังคงภักดีต่อพระเจ้าผู้สร้าง

การเนรเทศในอียิปต์สิ้นสุดลงด้วยการปรากฏของคำพยากรณ์ในระดับของโมเสส คำพยากรณ์เปรียบเสมือนนก: มันเชื่อมต่อระหว่างน้ำเบื้องบนและน้ำเบื้องล่าง ซึ่งระหว่างนั้นมี *เครูวิม* (keruvim) ซึ่งตัวมันเองก็มีลักษณะคล้ายนก

ในขณะที่ชนชาติยิวอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คำพยากรณ์ได้พักอยู่กับชาวยิวเกือบทุกคน โทราห์บอกเป็นนัยว่าคำพยากรณ์สอดคล้องกับนก เพราะเรื่องราวของบรรดาผู้เผยพระวจนะและเรื่องราวของนกกระจอกเทศปรากฏอยู่เคียงข้างกันในโทราห์<sup>21</sup> คำว่า *ทอร์* (tor) หรือนกเขาตัวเล็ก เริ่มต้นด้วยอักษรเดียวกับโทราห์ ซึ่งคือคำสอนที่ได้รับผ่านคำพยากรณ์ในระดับของโมเสส คำพยากรณ์ของโมเสสเป็นระดับสูงสุดของคำพยากรณ์ เพราะเขาได้กลายเป็นเหมือนทูตสวรรค์เพื่อนำโทราห์ลงมาจากสวรรค์

<sup>19</sup>ราชี อน เบเรชิต 48:16.

<sup>20</sup>ราชี อน เบเรชิต 39:14.

<sup>21</sup>เบมิดบาร์ 11:4-34.

เครื่องหมายอย่างหนึ่งของนกที่กินได้ตามธรรมเนียม (kosher bird) คือมันไม่ใช่สัตว์นกล่าและไม่กินซากศพ คำพยากรณ์มาจากผู้มีชีวิต ไม่ใช่จากผู้ตาย กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำพยากรณ์เป็นของคนชอบธรรม ซึ่งถูกเรียกว่ามีชีวิตแม้หลังความตาย แตกต่างจากคนชั่วที่ถูกเรียกว่าตายแม้ในขณะที่ยังมีชีวิต คำพยากรณ์ต้องมาจากคนชอบธรรม หากมันมาจากคนชั่ว มันจะคล้ายกับทะเลแห่งความปรารถนาที่ตายแล้ว ดังนั้น คำพยากรณ์จึงมาจากสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ที่พบน้ำเบื่องบน

ผู้เผยพระวจนะไม่ได้มาเพื่อยึดครองดังเช่นนกกินล่า แต่มาเพื่อปลดปล่อย<sup>22</sup> ผู้เผยพระวจนะมาเพื่อสถาปนา *shalom* (shalom) หรือสันติภาพ ระหว่างชนชาติยิวและองค์ผู้สูงสุด นี่คือคุณสมบัติของอาโรน ซึ่งเป็นตัวแทนของ *โฮด* (hod) ซึ่งเป็น *เซฟิราห์* (sefirah) ที่สอดคล้องกับวันที่ห้าของการสร้าง *โฮด* หมายถึงพระสิริ ความสง่างาม และการยอมรับ เพราะผ่านสันติภาพพระสิริและความสง่างามของพระเจ้าผู้สร้างจะปรากฏในโลก *โฮลาม* (olam) อาโรนอุทิศกำลังทั้งหมดของเขาเพื่อสร้างสันติภาพระหว่างองค์ผู้สูงสุดกับชนชาติยิว และยังรวมถึงภายในหมู่ชนชาติยิวด้วย

นกยังเป็นสัญลักษณ์ของทูตสวรรค์ที่นำคำอธิษฐานของเราไปยังองค์ผู้สูงสุด สิ่งนี้คล้ายกับพิธีในพระวิหารและขึ้นไปยังอาโรน บุโรหิตชั้นสูง ซึ่งสอดคล้องกับ *เซฟิราห์* ที่ห้า คือ *โฮด* และดังนั้นจึงสอดคล้องกับวันที่ห้าของการสร้าง

## วันที่หก

วันซึ่งสร้างวันที่หกเป็นสัญลักษณ์ของความรู้ที่ได้รับผ่านการทำความเข้าใจโทราห์ในหกวิถี ซึ่งสอดคล้องกับหกวันแห่งการสร้าง เป็นที่ทราบกันในหมู่ของอาริซาล (Arizal) ว่าตลอดสัปดาห์ท่านได้ศึกษาโทราห์ด้วยหกวิถีที่แตกต่างกัน

ในวันซึ่งสร้างวันที่หก พระผู้สร้างได้สร้างสัตว์และมนุษย์ คืออาดัม ตามที่ปรากฏในโซฮาร์ (Zohar) สัตว์เป็นสัญลักษณ์ของคุณสมบัติทางจิตวิญญาณเฉพาะอย่าง และอาดัมได้ตั้งชื่อให้พวกมันโดยการหยั่งรู้แก่นแท้ของพวกมัน<sup>23</sup> ดังนั้น วันที่หกจึงชี้ให้เห็นถึงการค้นพบคุณสมบัติทางจิตวิญญาณที่ซ่อนอยู่ภายในโลกรอบตัวเรา

โทราห์ให้เครื่องหมายสองอย่างสำหรับสัตว์ที่กินได้ (kosher) คือ เครื่องหมายภายนอก คือกีบที่แยกออก และเครื่องหมายภายใน คือการเคี้ยวเอื้อง เครื่องหมายเหล่านี้สอนเราถึงมาตรฐานของศาสตร์ทางจิตวิญญาณที่เราใช้ในการรับรู้คุณสมบัติทางจิตวิญญาณที่เฉพาะเจาะจง

<sup>22</sup>ดู เบเรชิต รับบาร์ 5, ที่ซึ่งนกเกี่ยวข้องกับอิสราเอล.

<sup>23</sup>โซฮาร์, เบเรชิต 35ข.

เครื่องหมายแรก คือกิบที่แยกออก สอดคล้องกับสองเส้น คือเส้นขวา คือ *chasadim* และเส้นซ้าย คือ *chochmah* ขณะที่พวกมันส่องไปยัง *malchut* เนื่องจากกิบเป็นสัญลักษณ์ของ *sefirah* แห่ง *malchut* การเข้าใจสองเส้นนี้สอนให้เราแยกแยะความดีจากความชั่ว และความจริงจากความเท็จ กิบที่แยกออกยังเป็นสัญลักษณ์ของบัญญัติสองประเภท คือ บัญญัติเชิงบวก คือ “จงทำ” และบัญญัติเชิงลบ คือ “อย่าทำ” พวกมันสอนศีลธรรมในระดับที่สามารถแสดงออกได้เป็น *halachah* คือกฎหมายที่ผูกพันในโลกนี้ เพราะ *malchut* เป็นตัวแทนของการปกครองและอำนาจ

ดังนั้น กิบที่แยกออกจึงเป็นตัวแทนของความคิดเชิงตรรกะ ความสามารถในการแยกแยะความจริงจากความเท็จ ขอบเขตเชิงปฏิบัติของกิบที่แยกออกคือกฎหมายยิว คือ *halachah* ซึ่งโอบรับทุกส่วนของชีวิตมนุษย์

เครื่องหมายที่สองคือการเคี้ยวเอื้อง สัตว์เคี้ยวเอื้องจะเคี้ยวและย่อยอาหารของมันถึงสองครั้ง มันกินฟาง ซึ่งเป็นเศษที่เหลือหลังจากที่เมล็ดธัญพืชถูกแยกออกจากรวง ฟางเป็นตัวแทนของ *klipah* หรือเปลือกนอก ซึ่งสัตว์ต้องย่อยถึงสองครั้งเพื่อดูดซึม เมื่อเราศึกษาทัลมุด (Talmud) เราจะตรวจสอบแง่มุมภายนอกของกฎหมายในทุกรายละเอียด สิ่งนี้ช่วยให้เราเข้าถึงแก่นแท้ทางจิตวิญญาณของกฎหมายได้ เพราะจุดประสงค์หลักของ *halachah* ที่ระบุไว้ในทัลมุดคือการสอนกฎหมายทางจิตวิญญาณผ่านกฎหมายของโลกเรา แก่นแท้ของกฎหมายทางจิตวิญญาณเหล่านั้นได้รับการอธิบายไว้ในงานเขียนของคัมบาลาห์ (Kabbalah) และชาลิดุต (Chasidut)

ระดับสี่ของโทราห์ ได้แก่ *peshat, remez, derash, และ sod* ก่อเป็นอักษรย่อ *PaRDeS* ซึ่งหมายถึงสวนหรือสวรรค์<sup>24</sup> แต่ละระดับมีเครื่องหมายภายนอกของความเคร่งครัดทางศาสนา (*kashrut*) คือการมีอยู่ของ *halachah* ซึ่งใช้ตรรกะเพื่อแยกแยะความจริงออกจากความเท็จ แต่ละระดับยังมีเครื่องหมายภายในด้วย นั่นคือความหมายสองชั้น ชั้นหนึ่งเป็นทางวัตถุและอีกชั้นเป็นทางจิตวิญญาณ

ตามที่ปรากฏในโซฮาร์ (Zohar) เครื่องหมายภายในของความเคร่งครัดทางศาสนาสอนถึงความจำเป็นที่จะต้องคิดให้รอบคอบก่อนการพูด ปราชญ์แห่งโทราห์ได้ถ่ายทอดความจริงที่ใช้ได้ในสองระดับพร้อมกัน นั่นคือระดับจิตวิญญาณและระดับวัตถุ ความจริงเหล่านี้ยังมีสถานะเป็น

<sup>24</sup>ปาร์เดส หมายถึงสวนผลไม้หรือสวรรค์; เปซาด คือความหมายตามตัวอักษร, เรเมซ คือการอ้างถึง, เดราซ คือการตีความ, และ โซด คือความหมายลับ.

กฎหมายและตั้งอยู่บนการแยกแยะความดีออกจากความชั่ว ดังนั้นมันจึงมีเครื่องหมายแห่งความบริสุทธิ์ทั้งสองอย่างและจึงเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ (kosher) คือเหมาะสมที่จะเข้าใจได้

กิบที่ไม่ได้แยก หรือแยกไม่สมบูรณ์ สอดคล้องกับรูปเคารพในรูปแบบบริสุทธิ์หรือในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง กิบที่ไม่ได้แยกบ่งชี้ถึงสิ่งที่ไม่อาจเข้าใจได้ด้วยเหตุผล และดังนั้นจึงเป็นของธรรมเนียมของเจ็ดสิบประชาชาติ ซึ่งรากเหง้าอยู่ในรูปเคารพ

อย่างไรก็ตาม สัตว์อาจจะดูภายนอกกว่าบริสุทธิ์ แต่ภายในกลับไม่บริสุทธิ์ หมูนับเป็นตัวอย่างคลาสสิก จากการเปรียบเทียบนี้เราอาจกล่าวได้ว่าวิทยาศาสตร์ยุโรปนั้นภายนอกดูบริสุทธิ์: พวกมันมีตรรกะและศึกษาตามกฎหมายของธรรมชาติ แต่ภายในพวกมันกลับไม่บริสุทธิ์เมื่อพวกมันไม่ได้นำพาคนไปสู่แก่นแท้ทางจิตวิญญาณของโครงสร้างโลก วิทยาศาสตร์เช่นนี้คล้ายกับสัตว์ที่มีกิบแยกแล้วแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง มีสัตว์เพียงชนิดเดียวที่มีลักษณะเช่นนี้—บริสุทธิ์ด้วยเครื่องหมายภายนอกแต่ไม่บริสุทธิ์ด้วยเครื่องหมายภายใน—และสัตว์ชนิดนั้นก็คือหมู

หมูมีความเกี่ยวข้องกับเอโดม<sup>25</sup> ประชาชาติที่โรมสืบเชื้อสายมา ตามปราชญ์แห่งทัลมุด (Talmud) ในยุคของมาชียาห์ (Mashiach) หมูจะกลายเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์<sup>26</sup> เครื่องหมายภายในแห่งความไม่บริสุทธิ์ของมันจะหายไป เพราะมันจะกินอาหารแบบ 'มังสวิรัต' จะไม่มีความชั่วร้ายและการปนเปื้อนทางวัตถุใด ๆ ใน *Olam HaBa* โลกอนาคตที่สูงกว่า

ดังนั้น ในโลกอนาคต เมื่อมาชียาห์มาถึง วิทยาศาสตร์เช่นคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี และชีววิทยาจะสอนเรา *derech eretz*: ภูมิปัญญาของโลกนี้ ซึ่งเราจะสามารถเข้าใจแก่นแท้ของโลกทางจิตวิญญาณได้ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะโลกวัตถุของเราจะยกระดับขึ้นสู่ระดับจิตวิญญาณและแผ่รังสีแห่งพระผู้เป็นเจ้า

ข้อคิดที่น่าสนใจปรากฏขึ้นหากเราทดสอบหีบพันธสัญญาด้วยหลัก 'ความบริสุทธิ์ตามกฎหมาย' (kashrut) หีบตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหาร มันเป็นกล่องที่มีฝาครอบและจากฝานั้นมีเทวทูตปีก *เครูบ* (keruvim) ปรากฏขึ้น เมื่อชนชาติยิวปฏิบัติตามบัญญัติเทวทูต *เครูบ* จะหันหน้าเข้าหากัน มิฉะนั้น พวกมันจะหันออกจากกัน<sup>27</sup> ภายในหีบมีแผ่นจารึกสิบประการสองแผ่น แผ่นจารึกด้านขวามีบัญญัติระหว่างบุคคลกับพระผู้สร้าง ส่วนแผ่นจารึกด้านซ้ายมีบัญญัติระหว่างบุคคลกับบุคคลอื่น

<sup>25</sup>เบเรชิต รับบารห์ 65:1.

<sup>26</sup>คูลลิน 109ข.

<sup>27</sup>โยนา 54ก.

กิบที่แยกออก ซึ่งเป็นเครื่องหมายภายนอกของความบริสุทธิ์ตามกฎหมาย ถูกเป็นสัญลักษณ์ โดยเทวทูต *เศรูป* สององค์ที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียวกับฝาครอบของหีบ เทวทูต *เศรูป* เป็นตัวแทนของจิตวิญญาณและวัตถุ สิ่งที่อยู่เบื้องบนและสิ่งที่อยู่เบื้องล่าง เนื่องจากเทวทูต *เศรูป* เป็นหนึ่งเดียวกับฝาครอบ เราจึงเข้าใจได้ว่าจิตวิญญาณและวัตถุมีธรรมชาติร่วมกัน เพราะทั้งสองถูกสร้างโดยพระเจ้าผู้สร้าง แม้ว่าทั้งสองจะแยกจากกันก็ตาม เมื่อเทวทูต *เศรูป* องค์หนึ่งหันหน้าเข้าหาอีกองค์หนึ่ง หมายความว่าชนชาติยิวกำลังปฏิบัติตามบัญญัติ และวิถีจากเบื้องล่างสู่เบื้องบนได้เปิดออก: วัตถุกำลังมองไปยังจิตวิญญาณ

เครื่องหมายภายในของความบริสุทธิ์ตามกฎหมายเป็นของแผ่นจารึกพันธสัญญา แผ่นจารึกด้านขวาตรงกับบัญญัติระหว่างบุคคลกับพระเจ้าผู้สร้าง ในขณะที่ด้านซ้ายตรงกับบัญญัติระหว่างผู้คน ดังนั้น บัญญัติสิบประการจึงเกี่ยวข้องกับทั้งจิตวิญญาณและวัตถุ ยิ่งไปกว่านั้น บัญญัติแต่ละข้อบนแผ่นจารึกด้านขวายังเชื่อมโยงกับบัญญัติที่สอดคล้องกันบนแผ่นจารึกด้านซ้าย สิ่งนี้ชี้ให้เห็นถึงเครื่องหมายภายในของความบริสุทธิ์ตามกฎหมาย นักปราชญ์กล่าวว่า *ออร์ เดเรค เอเรตซ์* (derech eretz) นำหน้าโทราห์<sup>28</sup> กล่าวอีกนัยหนึ่ง เพื่อที่จะปฏิบัติตามบัญญัติระหว่างตัวเรากับพระเจ้าผู้สร้างได้อย่างถูกต้อง เราจะต้องประสบความสำเร็จในบัญญัติระหว่างตัวเรากับเพื่อนมนุษย์ด้วย

ดังนั้น หีบพันธสัญญาและฝาครอบจึงบริสุทธิ์ทั้งภายในและภายนอก การปรากฏของทูตสวรรค์บนฝาครอบไม่ควรทำให้เราไขว้เขว: นี่เป็นพระบัญชาพิเศษจากองค์ผู้สูงสุด และมันก็เป็นสิ่งบริสุทธิ์ตามกฎหมายเพราะมันมีจุดประสงค์ในการใช้งาน

ดังที่เราได้กล่าวไป สัตว์ต่างๆ เป็นสัญลักษณ์ของวินัยแห่งความรู้ทางจิตวิญญาณ สัตว์ที่เคอร์ช (kosher) มีทั้งเครื่องหมายแห่งความบริสุทธิ์ทั้งภายในและภายนอก เครื่องหมายภายในนำเราไปสู่แก่นแท้ทางจิตวิญญาณของสรรพสิ่งและปรากฏการณ์ทั้งปวง ส่วนเครื่องหมายภายนอกสอดคล้องกับกฎของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งได้มาจากการอธิบายด้วยเหตุผลของเหล่า *ตานิไนม* (tannaim) และ *อมาไรม* (amoraim) แห่งมิชนาห์และทัลมุด

เราควรสังเกตด้วยว่าในวันที่พระเจ้าผู้สร้างทรงสร้างสัตว์และมนุษย์ ทั้งวัตถุแห่งความรู้และประธานผู้รู้สิ่งเหล่านั้นได้ถือกำเนิดขึ้น อดัมได้หยั่งรู้ถึงแก่นแท้ทางจิตวิญญาณของปรากฏการณ์ธรรมชาติที่แทนด้วยสัตว์ และได้ตั้งชื่อให้พวกมัน เพราะชื่อสะท้อนถึงแก่นแท้ของสิ่งนั้น<sup>29</sup> สัตว์ต่างๆ เป็นตัวแทนของสิ่งที่ถูกรู้ ส่วนมนุษย์เป็นตัวแทนของผู้รู้ ในกระบวนการของ

<sup>28</sup>ปิตเรอติ อีวาต 3:21: “หากไม่มีออร์ เดเรค เอเรตซ์ ก็ไม่มีโทราห์; หากไม่มีโทราห์ ก็ไม่มีออร์ เดเรค เอเรตซ์”

<sup>29</sup>โซฮาร์, เบเรชิต I, 34ก-34ข.

การรู้วัตถุหรือปรากฏการณ์ใดๆ เราสามารถนิยามมันได้ และจากคำนิยามนั้นก็สามารตั้งชื่อให้มันได้

อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์ที่อดัมศึกษาเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ภายนอกตัวเขา การรู้ในลักษณะนี้สอดคล้องกับการหยั่งรู้แง่มุมภายนอกของโลกทางจิตวิญญาณ เพราะสัตว์ที่เขาตั้งชื่อนั้นแตกต่างจากเขาโดยพื้นฐานและแยกออกจากเขา

เมื่อฮาวาห์ถูกสร้างขึ้น อดัมก็ได้เรียนรู้ที่จะรู้ถึงความลึกของโลกทางจิตวิญญาณ ฮาวาห์ถูกสร้างจากซี่โครงของอดัม นั่นคือจากส่วนหนึ่งของเขา หากสัตว์ต่างๆ เป็นตัวแทนของการปรากฏภายนอกของปรากฏการณ์ทางจิตวิญญาณ ฮาวาห์ก็เป็นตัวแทนของแก่นแท้ภายในของสิ่งเหล่านั้น เพราะเธอถูกสร้างจากอดัมและจึงเป็นสิ่งที่อยู่ภายในตัวเขา การรู้ฮาวาห์คือการเจาะลึกเข้าไปในความลึกของจิตวิญญาณ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ฮาวาห์ถูกเรียกว่ามารดาแห่งสิ่งมีชีวิตทั้งปวง<sup>30</sup> เพราะสิ่งที่ทางจิตวิญญาณเป็นสาเหตุของสิ่งที่ทางวัตถุ เช่นเดียวกับที่แก่นแท้ภายในเป็นแหล่งกำเนิดของการแสดงออกภายนอก

ตามทลุมุด วันที่หกของการสร้างสอดคล้องกับสหัสวรรษที่หก<sup>31</sup> ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เรอาศัยอยู่เป็นที่น่าทึ่งที่สุดในสหัสวรรษนี้ มนุษยชาติได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจโลกโดยรอบผ่านวิทยาศาสตร์ เราเริ่มเห็นความลึกกลับของโทราห์ภายในเปิดออกต่อหน้าเรา นำเราไปสู่ทางจิตวิญญาณ—แก่นแท้ภายในของสรรพสิ่งและปรากฏการณ์ทั้งปวง—และไกลกว่านั้น ไปสู่พระผู้สร้าง ซึ่งเป็นสาเหตุแรกของสิ่งเหล่านั้น

วันที่หกแสดงถึง *เยโซด* (yesod) หรือรากฐาน มีคำกล่าวว่า “ผู้ชอบธรรมคือรากฐานของโลก”<sup>32</sup> คุณสมบัติของ *เยโซด* คือความชอบธรรม ได้ปรากฏอย่างสมบูรณ์ที่สุดในโยเซฟ ผู้ซึ่งถูกเรียกว่าผู้ชอบธรรม<sup>33</sup> เพราะแม้ในอียิปต์ ซึ่งห่างไกลจากจิตวิญญาณ เขาก็ยังศึกษาและปฏิบัติตามโทราห์

ยาโคบได้กล่าวทำนายว่าสัตว์นักล่าได้โจมตีโยเซฟ<sup>34</sup> แต่โยเซฟก็ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อเราเข้าใจสิ่งนี้อย่างลึกซึ้ง เราจะเห็นว่าอียิปต์เป็นสถานที่ที่อยู่นอกเหนือจิตวิญญาณ เพราะเป็นที่ที่ “สัตว์นัก

---

<sup>30</sup>เบเรชิต 3:20.

<sup>31</sup>ซานเอตริน 97ก.

<sup>32</sup>สุภาษิต 10:25.

<sup>33</sup>โยฮัน, เบเรชิต I, 59ข-60ก.

<sup>34</sup>เบเรชิต 37:33.

ล่า” ได้โจมตีโยเซฟ ด้วยความชอบธรรมของเขา โยเซฟจึงยังคงภักดีต่อพันธสัญญาขององค์ผู้สูงสุด และด้วยเหตุนี้ฟาโรห์จึงแต่งตั้งให้เขาปกครองทั่วทั้งอียิปต์

## วันที่เจ็ด

โทราห์กล่าวว่า: “และพระเจ้าทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำในวันที่เจ็ด และพระองค์ก็ทรงพักผ่อนในวันที่เจ็ดจากพระราชกิจทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงทำ”<sup>35</sup> ในภาษาฮีบรู คำว่า “พักผ่อน” คือ *lishbot* (lishbot) มีรากศัพท์ร่วมกับคำว่า “นั่ง” คือ *ลาเซเวต* (lashevet) และเชื่อมโยงกับคำกริยา “ปกครอง” คือ *ยashaฟ* (yashav)<sup>36</sup> ความเชื่อมโยงนี้สอนว่า พระผู้สร้างได้ประทับบนบัลลังก์เพื่อปกครองโลกที่พระองค์ได้สร้างขึ้น หกวันแห่งการทรงสร้างแสดงถึงแง่มุมของการสร้าง ส่วนวันที่เจ็ด คือวันชาบาต แสดงถึงแง่มุมของการปกครอง

ชาบาตเป็นสิ่งที่ชาวฮีบรูรักษาไว้เพื่อระลึกว่าองค์ผู้สูงสุดทรงสร้างโลก วันทำงานหกวันมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน และจุดมุ่งหมายนั้นถูกแสดงออกในวันชาบาต กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เราทำงานเพื่อจะได้พักผ่อนในวันชาบาต

ชาบาตคือเหตุผลที่ทำให้เกิดการ ทำงาน การรักษาชาบาตเผยให้เห็นว่าพระผู้สร้างทรงสร้างโลกนี้เพื่อที่จะปกครองมัน

เมื่อสิ้นสุดวันที่หก พระผู้สร้างได้อวยพรมนุษย์ว่า: “จงมีลูกหลานและเพิ่มจำนวนขึ้น จงเต็มแผ่นดินและทำให้มันเป็นเจ้าของ และจงปกครองปลาในทะเล นกในท้องฟ้า และสัตว์ทุกชนิดที่คลานอยู่บนแผ่นดิน”<sup>37</sup> มนุษยชาติได้รับพระพรนี้ในคืนก่อนวันชาบาต มันเป็นส่วนหนึ่งของแง่มุมการปกครองโลกของพระผู้สร้าง มนุษย์ ซึ่งถูกสร้างตามพระฉายาของพระองค์และทำหน้าที่เป็นคู่หูขององค์ผู้สูงสุด ได้แสดงออกถึงการปกครองนั้นบนโลก

ลูกบาศก์มีหกด้านและจุดภายใน ซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งที่ลูกบาศก์บรรจุอยู่ ด้านทั้งหกก่อให้เกิดภาชนะ ส่วนจุดภายในคือสิ่งที่บรรจุอยู่ ธรรมชาติสามารรถเข้าใจได้ในทำนองเดียวกัน วันทำงานหกวันสร้างรูปแบบที่สามารถบรรจุความศักดิ์สิทธิ์และความปิตินดีที่ปรากฏในวันที่เจ็ด คือวันชาบาต<sup>38</sup> ด้วยการทำงานเป็นเวลาหกวัน เราได้สร้างภาชนะที่สามารถรับความเต็มเปี่ยมของพระผู้เป็นเจ้าได้ และความเต็มเปี่ยมนั้นจะเข้ามาในวันชาบาต

<sup>35</sup>เบเรชิต 2:2.

<sup>36</sup>มีตราซ ทันลุมมา, เบเรชิต 10.

<sup>37</sup>เบเรชิต 1:28.

<sup>38</sup>จากห้วงลึก, อารีเอห์ มันเดลสตาม, อ้างอิงจากคำสอนของราฟ โนเซ่ ซาบีโร.

หกวันทำให้การสร้างเสร็จสมบูรณ์ ส่วนวันที่เจ็ดแสดงถึงการปกครองโลกของพระผู้สร้าง การปกครองนี้ได้ปรากฏอย่างทรงพลังที่สุดในอดีต เมื่อพระผู้สร้างได้กระทำการอัศจรรย์ในอียิปต์และนำชนชาติยิวออกมาจากการเป็นทาส มันจะปรากฏอย่างเต็มที่ยิ่งขึ้นในอนาคต ในยุคของมาซิอาห์ ซึ่งสอดคล้องกับสหัสวรรษที่เจ็ด จากนั้นความชั่วร้ายจะหายไปจากโลก และความรู้ในพระเจ้าจะเติมเต็มโลกทั้งใบ<sup>39</sup> แผ่นดินอิสราเอลจะกลายเป็นเหมือนกรุงเยรูซาเล็ม และดินแดนทั้งโลกจะกลายเป็นเหมือนแผ่นดินอิสราเอล<sup>40</sup>

วันที่เจ็ดของการสร้างเป็นสัญลักษณ์ของภาวะอยู่ภายใน (immanence) คือการปรากฏของพระผู้สร้างภายในโลกของเรา วันที่แปดของชีวิตเด็ก เมื่อมีการทำพิธีขลิบ (*brit*) เป็นสัญลักษณ์ของภาวะอยู่เหนือ (transcendence) คือความสูงส่งของพระผู้สร้างเหนือโลกของเรา<sup>41</sup> วันที่เจ็ดสอดคล้องกับมาลคุต (*malchut*) ในขณะที่วันที่แปดสอดคล้องกับบิnah (*binah*) มาลคุตเชื่อมโยงกับเชคินาห์ (*Shechinah*) คือการสถิตอยู่ของพระสิริของพระผู้เป็นเจ้าท่ามกลางบุตรแห่งอิสราเอล บิnah เชื่อมโยงกับการแปรสภาพธรรมชาติของโลกเราและการยกระดับไปสู่ระดับของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ

ภาวะอยู่ภายใน การปรากฏของพระผู้สร้างในโลกของเรา จะปรากฏเมื่อเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนว่าพระผู้สร้างทรงปกครองความเป็นจริง สิ่งนี้สอดคล้องกับวันที่เจ็ดและกับมาลคุต (*malchut*) เช่นเดียวกับที่เลขเจ็ดสอดคล้องกับเนื้อหาภายในที่บรรจุอยู่ในหกด้านของลูกบาศก์ พระสิริของพระผู้สร้างก็เติมเต็มโลกนี้ พระสิรินี้จะปรากฏเมื่อชนชาติยิวปฏิบัติตามโทราห์ และโลกทั้งใบดำเนินชีวิตตามกฎหมายขององค์ผู้สูงสุด มาลคุต (*malchut*) วันที่เจ็ดของการสร้าง ถูกเป็นตัวแทนโดยกษัตริย์ดาวิด เพราะในยุคของพระองค์ ทุกคนรู้ว่าพระผู้สร้างทรงสถิตอยู่ในโลกพร้อมกับชนชาติอิสราเอล

การสำแดงพระสิริของพระผู้สร้างในโลกนี้—การสถิตอยู่ภายใน (immanence)—สอดคล้องกับ *malchut* มันนำเราไปสู่โลกอนาคตที่สูงกว่า คือ *Olam HaBa* ซึ่งเป็นตัวแทนของ *binah* ซึ่งเป็น *sefirah* ลำดับที่แปด ซึ่งตั้งอยู่เหนือ *sefirot* เจ็ดประการที่สอดคล้องกับเจ็ดวันแห่งการสร้าง

*Binah* เป็นตัวแทนของแผนการแห่งการสร้างตามที่พระผู้สร้างทรงนึกคิด *sefirot* ล่างหกประการ—*chesed*, *gevurah*, *tiferet*, *netzach*, *hod*, และ *yesod*—เป็นตัวแทนของการ

39เยชาเยห์ 11:9.

40โยฮันนาห์, ปินคาส 256ก.

41โทราห์ ออร์, ทาเชเรีย.

ดำเนินการตามแผนการนั้น *Malchut* คือ *sefirah* ที่ต่ำที่สุด เป็นจุดที่แผนการของ พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏอย่างสมบูรณ์และไม่จำเป็นต้องมีการทำงานใด ๆ อีกต่อไป จากนั้น *malchut* จะยกระดับขึ้นสู่ระดับของ *binah* ซึ่งเป็นตัวแทนของการอยู่เหนือขอบเขต (transcendence) คือความสูงส่งของพระผู้สร้างเหนือโลกนี้

เมื่อ *malchut* ยกระดับขึ้นสู่ *binah* แก่นแท้ของร่างกาย ซึ่งหยั่งรากอยู่ใน *malchut de-malchut* จะเปลี่ยนแปลงและสะท้อนระดับจิตวิญญาณที่สูงส่งของ *binah* นี่คือการฟื้นคืนชีพของคนตายหลังจากการมาถึงของมาซีอาห์ โลกทางวัตถุจะยกระดับขึ้นสู่ระดับ จิตวิญญาณและรวมเป็นหนึ่งกับมัน ในเวลานั้นความชั่วร้ายจะหายไปจากโลก และความตาย และความทุกข์ทรมานจะยุติลง<sup>42</sup> ร่างกาย ซึ่งหยั่งรากอยู่ใน *malchut de-malchut* จะกลายเป็น อมตะ<sup>43</sup>

พระประสงค์ของพระผู้สร้างคือการทำให้โลกของเราเป็นที่ประทับของพระองค์ นี่คือการกิจที่ชาว ยิวปฏิบัติโดยการปฏิบัติตามบัญญัติ บัญญัติหนึ่งเปรียบเสมือนต้นไม้: รากของมันหยั่งลงสู่พื้น ดิน และมันก็ออกผล ผลรากเป็นสัญลักษณ์ของการเปิดเผยพระสิริของพระผู้สร้างภายในโลกนี้ ส่วนผลเป็นสัญลักษณ์ของการยกระดับโลกนี้สู่ระดับของโลกอนาคตที่สูงกว่า

บัญญัติถูกปฏิบัติในโลกวัตถุเพื่อสร้างพระวิหารขององค์ผู้สูงสุด ณ ที่แห่งนี้ เพื่อที่พระสิริของ พระองค์จะปรากฏแก่สิ่งมีชีวิตทั้งปวง เมื่อชาวยิวปฏิบัติตามบัญญัติ พวกเขา กำลังสร้างพระ วิหาร และเมื่อพระวิหารตั้งมั่น โลกของเราก็จะเหมือนกับ *Olam HaBa* เพราะการนำผลผลิต แรกไปถวายที่พระวิหารนั้นสอดคล้องกับการยกระดับโลกของเราสู่ระดับของโลกที่จะมาถึง

ดังนั้นทุกบัญญัติจึงมีสองแง่มุม แง่มุมแรกคือภาวะภายใน (immanence) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ โดยรากศัพท์: คือการสร้างพระวิหารขององค์ผู้สูงสุดในโลกนี้ แง่มุมที่สองคือภาวะเหนือโลก (transcendence) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยผลที่นำมาถวายในพระวิหาร: คือการยกระดับโลกของ เราให้ถึงระดับของ *Olam HaBa*.

การมาถึงของมาซีอาห์ (Mashiach) ทายาทของดาวิด เชื่อมโยงกับสหัสวรรษที่เจ็ดและกับ *malchut* การฟื้นคืนชีพของผู้ตายที่ตามมา เป็นตัวแทนของการที่ *malchut* ขึ้นสู่ *binah* *Binah* คือ *sefirah* ลำดับที่แปด และสอดคล้องกับ *Olam HaBa* ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่กล่าวว่า

42เยชาเยห์ 25:8.

43บาอัล ฮาซูลาม, คำนำสู่หนังสือโซฮาร์.

ชาวยิวทุกคนจะได้รับส่วนแบ่งในโลกหน้าผ่านพันธสัญญา (covenant) กับองค์ผู้สูงสุด นั่นคือ *brit* ซึ่งแสดงออกในการขลิบ ซึ่งทำในวันที่แปดด้วย

อักษรตัวที่แปดของอักษรฮีบรูคือ *chet* นั้นน่าสนใจเป็นพิเศษ มันประกอบด้วยอักษรสองตัวคือ *vav* และ *zayin* ซึ่งตั้งอยู่ใต้ *chuppah* Vav คืออักษรตัวที่หกของอักษร และ *zayin* คือตัวที่เจ็ด Vav สอดคล้องกับวันที่หกของการทรงสร้าง วันที่มนุษย์ถูกสร้าง Zayin สอดคล้องกับวันที่เจ็ด วันที่พระเจ้าผู้สร้างประทับบนบัลลังก์ ดังนั้น อักษร *chet* จึงเป็นสัญลักษณ์ของการรวมกันระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าผู้สร้าง ค่าตัวเลขของมันคือแปด ซึ่งสอดคล้องกับ *binah* และกับวันแห่ง *brit* ดังนั้น *brit* จึงชี้ไปยัง *binah* และไปยัง *Olam HaBa* ยืนยันพระสัญญาของพระเจ้าผู้สร้างที่ว่าชาวยิวทุกคนจะได้รับส่วนแบ่งในโลกหน้า

### ต้นไม้แห่งชีวิตและต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่ว

เรื่องราวของการทรงสร้างดำเนินต่อไปด้วยโครงสร้างของ *Gan Eden* หรือสวนเอเดน ซึ่งสอดคล้องกับ *binah*: “และพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงให้เติบโตจากแผ่นดินต้นไม้ทุกต้นที่น่านมองและดีต่อการกิน และต้นไม้แห่งชีวิตอยู่กลางสวน และต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่ว”<sup>44</sup>

ตามที่ปรากฏในโซฮาร์ (Zohar) ต้นไม้แห่งชีวิตคือโทราห์ลายลักษณ์อักษร (Written Torah) ส่วนต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วคือโทราห์ปากเปล่า (Oral Torah) เมื่อมันถูกแยกออกจากโทราห์ลายลักษณ์อักษร โทราห์ปากเปล่าเปรียบเสมือนดวงจันทร์: มันสะท้อนแสงของดวงอาทิตย์ มันเผยให้เห็นแสงของโทราห์ลายลักษณ์อักษร แต่ตัวมันเองไม่ได้เปล่งแสงออกมา โทราห์ปากเปล่าจะสามารถเข้าถึงได้อย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อเชื่อมโยงกับโทราห์ลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ตามคัมบาลาห์ (Kabbalah) โทราห์ลายลักษณ์อักษร (Written Torah) ถูกแทนด้วยส่วน (*partzuf*) ของ เซียร์ อันปิน (*Zeir Anpin*) ซึ่งประกอบด้วย เคเซด (*chesed*), เกวราห์ (*gevurah*), ทิเฟเรต (*tiferet*), เนตซาค์ (*netzach*), โฮด (*hod*), และ เยโซด (*yesod*) ส่วนโทราห์ปากเปล่า (Oral Torah) ถูกแทนด้วย มัลคุต (*malchut*) ทั้งสองมีต้นกำเนิดมาจาก กัน เอเดน (*Gan Eden*) ใน บินาห์ (*binah*).<sup>45</sup>

<sup>44</sup>เบเรชิต 2:9.

<sup>45</sup>โซฮาร์, เซมิน III, 41b-42a.

เรื่องราวในโทราห์คือเครื่องนุ่งห่มของมันเป็น กฎหมายของโทราห์คือร่างกายของมัน และความลับของโทราห์คือจิตวิญญาณของมัน<sup>46</sup> การศึกษาธรรมบัญญัติของโทราห์โดยไม่เข้าใจความหมายที่ซ่อนเร้นจะนำไปสู่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่ว การเปิดเผยความลับของโทราห์ภายในกฎหมายและเรื่องราวของมันคือหนทางสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

การศึกษาโทราห์เพื่อตัวมันเอง (*lishmah*) เรียกว่ายาอายุวัฒนะ ส่วนการศึกษาโทราห์ที่ไม่ใช่เพื่อตัวมันเอง (*lo lishmah*) เรียกว่ายาพิษร้าย<sup>47</sup> เราต้องเข้าใจว่า *lishmah* หมายถึงอะไรอย่างแท้จริงและวิธีการที่จะไปถึงจุดนั้น ตามแนวทางหนึ่ง การศึกษาโทราห์ *lishmah* จะมาพร้อมกับ การค้นพบความลับของโทราห์

แม้แต่การปฏิบัติตามกฎพื้นฐานที่สุดของโทราห์อย่างเรียบง่ายเกือบเป็นกลไกก็สามารถชำระชั้นทางกายภาพของจิตวิญญาณ (*nefesh*) ให้พ้นจากมลทินและเผยให้เห็นแสงสว่างโดยรอบในโลกนี้ ซึ่งเป็นระดับของแสงที่สูงมากจนเราไม่สามารถเข้าใจได้อย่างเต็มที่ เมื่อบัญญัติข้อหนึ่งถูกปฏิบัติด้วยเจตนา (*kavanah*) และด้วยความเข้าใจที่มาจากความลับของโทราห์ มันยังสามารถชำระชั้นทางปัญญาของจิตวิญญาณ (*neshamah*) และชั้นทางอารมณ์ (*ruach*) ได้ นำมาซึ่งการเปิดเผยแสงสว่างโดยรอบที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น

จากคำพูดของชโลโม ฮาเมเลค (Shlomo HaMelech)<sup>48</sup> เราสามารถกล่าวได้ว่าโทราห์คือต้นไม้แห่งชีวิต แล้วต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วคืออะไร? ทลมุด (Talmud) ให้ความเป็นไปได้สี่อย่าง: อาจเป็นเถาองุ่น ข้าวสาลี มะเดื่อ หรือ เอโตรก (*etrog*)<sup>49</sup> ในการทำความเข้าใจคำตอบนี้ เราต้องพิจารณาคุณสมบัติทางจิตวิญญาณของพืชเหล่านี้อย่างถี่ถ้วน

## เถาองุ่น

เช่นเดียวกับต้นไม้ทุกชนิด เถาองุ่นมีรากและกิ่งก้าน องุ่นเติบโตบนกิ่งก้าน และจากองุ่นก็เกิดไวน์ คำภาษาฮีบรูสำหรับไวน์คือ ยายิน (*yayin*) มีค่าตัวเลขเดียวกับ โซด (*sod*) ซึ่งหมายถึงความลับ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ไวน์เป็นสัญลักษณ์ของปัญญา เพราะปัญญาเปิดหนทางสู่การเข้าใจความลับของโทราห์

<sup>46</sup>โซฮาร์, เนฮาอะโลดชา III, 152ก.

<sup>47</sup>โยนา 72ข.

<sup>48</sup>สุภาษิต 3:18: “นางเป็นต้นไม้แห่งชีวิตสำหรับผู้ที่ยึดมั่นในนาง และผู้ที่ค้าจนางก็มีความสุข”

<sup>49</sup>เบราคโฮต 40ก; ซานแอตริน 70ก.

เนื่องจากงุ่นเติบโตบนกิ่งก้าน และไว้นมาจากงุ่น ปัญญาจึงเป็นของกิ่งก้าน แล้วรากเหง้าเป็นตัวแทนของสิ่งใด?

มิชนาห์สอนเรื่องนี้ผ่านทางราบีเอลาซาร์ เบน อาซารยาห์ว่า: “ผู้ที่มีปัญญาเกินกว่าการทำความดีของเขา เปรียบเสมือนต้นไม้ที่มีกิ่งก้านมากแต่รากเหง้าน้อย: ลมพัดเบา ๆ ก็ทำให้โค่นล้มได้... แต่ผู้ที่การทำความดีเกินกว่าปัญญาของเขา เปรียบเสมือนต้นไม้ที่มีกิ่งก้านน้อยแต่รากเหง้ามาก: แม้ว่าลมทั้งโลกจะพัดปะทะมัน ก็ไม่อาจทำให้มันเคลื่อนจากที่ได้”<sup>50</sup>

ดังนั้นรากเหง้าของงุ่นจึงคือการทำความดี ส่วนมงกุฎคือปัญญา แล้วเหตุใดงุ่นจึงถูกเรียกว่าต้นไม้แห่งความรู้เรื่องดีและความชั่ว?

ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับลำดับ หากปัญญามาก่อนและการทำความดีตามมา นั่นคือความชั่ว หากการทำความดีมาก่อนและปัญญาตามมา นั่นคือความดี นี่คือเหตุผลที่คนทำสวนต้องตัดแต่งมงกุฎของงุ่น: การตัดแต่งจะเสริมสร้างรากเหง้า และรากเหง้าที่แข็งแกร่งกว่าจะนำไปสู่การเก็บเกี่ยวที่ดีกว่า

## ข้าวสาลี

ข้าวสาลีปลูกเพื่อทำเมล็ด เมล็ดกลายเป็นแป้ง และแป้งกลายเป็นขนมปัง ขนมปังสามารถแบ่งออกได้เป็นสองชนิด: แบบไม่ใส่ยีสต์ และแบบใส่ยีสต์ ขนมปังแบบไม่ใส่ยีสต์ มัตซาห์ คือขนมปังที่ไม่มียีสต์ ดังนั้นมันจึงปราศจากอวดตา เพราะยีสต์ คามิตซ์ เป็นสัญลักษณ์ของความเยอหยิ่งที่พองตัว ซึ่งไม่มีอยู่ใน มัตซาห์.

มัตซาห์ ยังเป็นขนมปังแห่งอิสรภาพของชนชาติยิวจากการเป็นทาสในอียิปต์ ดังนั้นเราจึงได้รับคำสั่งให้กินมันในเทศกาลเปซัค หาก มัตซาห์ สูงส่งกว่า คามิตซ์ มากนัก เหตุใดเราจึงไม่ได้กินมันตลอดทั้งปี? โซฮาร์ตอบว่า มัตซาห์ คือขนมปังแห่งการเยียวยา มันจำเป็นเมื่อเราฉลองครบรอบการไถ่บาปของเราจากอียิปต์ อย่างไรก็ตาม หลังเทศกาลเปซัค คามิตซ์ ก็ไม่สามารถทำอันตรายเราได้อีกต่อไป

การรับใช้พระเจ้าผู้สร้างของเราต้องเริ่มต้นด้วยความจริงใจ ลิขมาห์: ปราศจากอวดตาและปราศจากความเยอหยิ่ง นั่นคือรากฐานของวิถี หากอวดตาเข้ามาปะปนในการรับใช้นั้นในภายหลัง มันจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายเท่าเดิม เพราะรากฐานยังคงเป็น ลิขมาห์ นี่เป็นสิ่งที่ดี แต่หากการรับใช้ของใครเริ่มต้นจากความเยอหยิ่งและอวดตา นั่นคือความชั่ว เพราะการรับใช้เช่นนั้นไม่สมบูรณ์และ

<sup>50</sup>ปัสเคอ อีวาต 3:17.

ขัดแย้งกับการบรรลุถึงความจริง ดังนั้น สำหรับเรา ขนมปังแห่งอิสราเอล มัทซัท จึงต้องมาก่อน ส่วน คามิตซ์ ขนมปังแห่งความเยือกเย็น จึงต้องมาเป็นลำดับที่สอง

## มะเดื่อ

มะเดื่อเป็นพืชที่น่าทึ่งซึ่งมีคุณสมบัติที่ผิดปกติหลายประการ ประการแรก ผลมะเดื่อแท้จริงแล้วคือดอกไม้ที่บานเข้าด้านใน เพื่อให้ดอกไม้ได้รับการผสมเกสร มันต้องการผึ้งตัวเบียนมะเดื่อชนิดพิเศษที่เข้าไปในดอกไม้ลึกลับและทำการผสมเกสร ผึ้งเหล่านี้ยังใช้มะเดื่อเป็นที่อยู่อาศัยและแหล่งเพาะพันธุ์ แต่สิ่งนี้ใช้ได้กับผลเพศผู้ขนาดเล็กเท่านั้น

เนื่องจากผลเพศผู้เป็นที่ที่ผึ้งตัวเบียนมะเดื่ออาศัย สืบพันธุ์ และตาย ผลเหล่านั้นจึงมีสิ่งเจือปนบางอย่างและไม่สามารถรับประทานได้ ในทางตรงกันข้าม ผลเพศเมียนั้นบริสุทธิ์และสามารถรับประทานได้

ลักษณะที่ผิดปกติอีกอย่างของต้นมะเดื่อที่กล่าวถึงในทัลมุดคือ ผลของมันจะสุกทีละอย่าง ผลหนึ่งจะสุกในสัปดาห์นี้ อีกผลหนึ่งจะสุกในสัปดาห์ถัดไป และต่อไปเรื่อย ๆ สิ่งนี้ชี้ให้เห็นถึงวิธีการที่ความรู้สะสม: มันเป็นกระบวนการที่ยาวนาน คลื่นคลายไปตามกาลเวลา ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในวันเดียว

ในความหมายกว้าง ผลของมะเดื่อเป็นสัญลักษณ์ของ *sefirot* ซึ่งการบรรลุสิ่งเหล่านั้นต้องใช้เวลาและไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกันทั้งหมด การที่มะเดื่อมีทั้งผลที่บริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ชี้ให้เห็นถึงโลกแห่งความไม่บริสุทธิ์ที่อยู่ตรงข้ามกับโลกแห่งความบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับที่มีต้น *sefirot* ในโลกแห่งความบริสุทธิ์ ก็มีต้น *sefirot* ที่สอดคล้องกันในโลกแห่งความไม่บริสุทธิ์

เมื่อใดก็ตามที่งานฝ่ายจิตวิญญาณของเราพาเราไปสู่ระดับใหม่ เราต้องแยกตัวออกจากความไม่บริสุทธิ์ของระดับนั้นและมาสู่ความบริสุทธิ์ของมัน ยิ่งระดับจิตวิญญาณสูงเท่าใด อิทธิพลของความไม่บริสุทธิ์ก็จะยิ่งอ่อนแอลง และอิทธิพลของ *Ein Sof* หรือแสงอันเป็นอนันต์ก็จะยิ่งแข็งแกร่งขึ้น การไต่ระดับไปยังโลกจิตวิญญาณที่สูงขึ้นจะคลี่คลายเป็นขั้น ๆ ในแต่ละขั้น เราต้องสกัดประกายแห่งความศักดิ์สิทธิ์ออกจาก *klipot* หรือเปลือกที่แปดเปื้อน นี่คือสิ่งที่มะเดื่อเป็นสัญลักษณ์ ในกรณีนี้ ความไม่บริสุทธิ์คือความชั่วร้าย และความบริสุทธิ์คือความดี

เพื่อขยายบริบท เราสามารถอ้างถึงทัลมุดได้ว่า: “ราบี โยฮันัน กล่าวไว้ว่า: มะเดื่อบาบีโลนราคาถูก แต่มันฆ่าข้าพเจ้า”<sup>51</sup> ในทางตรงกันข้าม มะเดื่อเยรูซาเล็มมีราคาแพงแต่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ

<sup>51</sup>บาบีโลเนียน ทัลมุด, เกตุโบท 110ข.

ความเชื่อมโยงระหว่างเยรูซาเล็มกับบาบิโลนนั่นชัดเจน: นักปราชญ์ชอบที่จะอาศัยอยู่ในบาบิโลน เพราะสภาพการณ์ที่นั่นเอื้ออำนวย แต่พวกเขาก็เดินทางไปเยรูซาเล็มเพื่อรับแรงบันดาลใจและ แลกเปลี่ยนความรู้กับนักปราชญ์ที่อาศัยอยู่ที่นั่น”

## เอโตรก

โทราห์เรียก *etrog* ว่าเป็นต้นไม้ที่สวยงาม<sup>52</sup> เหตุผลอยู่ที่คุณภาพที่ผิดปกติของเนื้อไม้: เนื้อไม้ ของต้น *etrog* มีรสชาติเดียวกับผลของมัน

ในชีวิตของต้นไม้ ผลคือผลลัพธ์ เป็นจุดมุ่งหมายของการดำรงอยู่ของพืช ผลมีเมล็ด ซึ่งเป็น สาเหตุของชีวิตใหม่ ด้วยวิธีนี้ ผลจึงเป็นทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดในวงจรการดำรงอยู่ของพืช ลำต้นหรือกิ่งก้านคือกระบวนการระหว่างสาเหตุและผลลัพธ์

ต้นเอโตรก (*etrog*) สอนว่า “รสชาติ” ของกระบวนการสามารถเหมือนกับ “รสชาติ” ของ ผลลัพธ์ได้ สิ่งนี้เผยให้เห็นถึงสิ่งพิเศษเกี่ยวกับการศึกษาและการปฏิบัติตามโทราห์: วิธีทางนั้น หวานดังจุดหมายปลายทางที่มันนำไป ดังนั้น ผลจึงสามารถถูกตัดสินได้จากกระบวนการของ การปฏิบัติตามบัญญัติ ดังที่กล่าวว่า “ทางของพระองค์เป็นทางแห่งความยินดี และทุกทางของ พระองค์เป็นสันติสุข”

หากต้นเอโตรก (*etrog*) มีความหมายที่สูงส่งเช่นนี้ เหตุใดจึงสามารถถือว่าเป็นต้นไม้แห่งความรู้ ติและความชั่วได้ คำตอบอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ว่าผล—ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของวงจร ชีวิต—นั้นห่างไกลจากกระบวนการที่นำไปสู่มัน ในคัมภีร์บาลาห์ (Kabbalah) สิ่งนี้เรียกว่า กัตนุต (*katnut*) หรือความเล็ก และ กัดลุต (*gadlut*) หรือความยิ่งใหญ่ กัตนุต (*katnut*) คือสถานะที่ แสงถูกซ่อนไว้ เป็นขั้นตอนเตรียมการที่นำไปสู่กัดลุต (*gadlut*) คือการเปิดเผยของแสงที่สูงกว่า กัตนุต (*katnut*) คือการพัฒนา; กัดลุต (*gadlut*) คือวุฒิภาวะ

ดังนั้น สิ่งที่เราอาจประสพว่าเป็นความชั่ว—คือการปกปิดของแสง—ท้ายที่สุดแล้วก็นำไปสู่ความ ดี ผ่านการเปิดเผยแสงที่สูงกว่าในโลกนี้

จากสิ่งนี้ เราอาจสรุปได้ว่าการได้ลิ้มรสผลของต้นไม้แห่งความรู้ติและความชั่วเป็นความชั่วที่ จำเป็นซึ่งนำหน้าการได้ลิ้มรสผลของต้นไม้แห่งชีวิต

<sup>52</sup>วาโยครา 23:40; ชูคคา 35ก.

## ปฏิทินยิว

พืชทั้งสิ้นที่เชื่อมโยงกับต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วปรากฏในปฏิทินยิวและถูกทำเครื่องหมายด้วยเทศกาลเฉพาะ ขนมปังสวดคล้องกับเทศกาลเปซัค (Pesach) เพราะในเทศกาลเปซัคเราได้รับคำสั่งให้กินมัทซาห์ (*matzah*) ซึ่งเป็นขนมปังที่ไม่ได้ผ่านการหมัก ขนมพุ่มสวดคล้องกับเทศกาลชาบูโอต (Shavuot) เพราะในเทศกาลชาบูโอตได้นำผลแรกของขนมพุ่มมาถวายที่พระวิหาร ต้นเอโตรก (*etrog*) สอดคล้องกับเทศกาลซุกคอต (Sukkot) เพราะในเทศกาลซุกคอตมีการยก lulav และเอโตรก (*etrog*) ถวายสวดคล้องกับเทศกาลปุริม (Purim) เพราะการตีมโหรีในเทศกาลปุริมเป็นบัญญัติ

พืชทั้งสิ้นชนิดนี้แต่ละชนิดจะถูกเปิดเผยในรูปแบบพิเศษผ่านเทศกาลของมัน ในเทศกาลเปซัค (Pesach) เรากิน มัทซาห์ (*matzah*) ซึ่งเป็นขนมปังแห่งการเยียวยา แต่ในเทศกาลชาบูโอต (Shavuot) กลับนำขนมปังที่มีเชื้อ (leavened bread) เข้าไปในพระวิหาร สิ่งนี้เผยให้เห็นแง่มุมของความดี ในคืนก่อนเทศกาลเปซัค เราทำพิธี บิตุล ฮาเมซ (*bitul chametz*) คือการทำให้เชื้อที่เหลืออยู่เป็นโมฆะ ซึ่งสอดคล้องกับการทำให้ความเยอหยิ่งภายในตัวเราเป็นโมฆะ นี่คือนิยามของเรา ในเทศกาลชาบูโอต มีการนำขนมปังที่มีเชื้อธรรมดา - ฮาเมซ (*chametz*) - เข้าไปในพระวิหาร นี่คือนิยามของความเยอหยิ่งอีกรูปแบบหนึ่ง: ความเยอหยิ่งที่ได้จากการสมควรที่จะได้รับโทราห์และบัญญัติของมัน ความเยอหยิ่งเช่นนี้ให้กำลังใจเราในการเดินตามวิถีแห่งโทราห์

การนำมะเดื่อมาในเทศกาลชาบูโอตสอดคล้องกับการชำระล้างที่เกิดขึ้นในช่วงเจ็ดสัปดาห์ระหว่างเทศกาลเปซัคและชาบูโอต แต่ละสัปดาห์สอดคล้องกับการชำระล้าง เซฟิรอต (*sefirah*) หนึ่งอย่าง เนื่องจากมะเดื่อเป็นสัญลักษณ์ของการชำระล้าง เซฟิรอต (*sefirot*) จากคลิโปต (*kliptot*) จึงเป็นที่เข้าใจได้ว่าการนำมะเดื่อไปในพระวิหารในเทศกาลชาบูโอต เมื่อถึงเทศกาลชาบูโอต เซฟิรอต ของเราได้รับการชำระล้าง และเราก็คู่ควรที่จะได้รับโทราห์

เทศกาลถัดไปหลังจากชาบูโอตคือเทศกาลซุกคอต (Sukkot) เทศกาลซุกคอตเป็นเทศกาลเก็บเกี่ยวเช่นกัน มันเน้นย้ำถึงการรวบรวมเมล็ดพันธุ์ซึ่งจะออกเป็นพืชใหม่ เนื่องจากวัฏจักรนี้เกิดขึ้นซ้ำทุกปี และเนื่องจากการปฏิบัติตามบัญญัติของโทราห์นั้นหอมหวานเหมือนกับการได้เสพผลลัพธ์ของมัน เอโตรก (*etrog*) จึงเป็นสัญลักษณ์ของกระบวนการนี้ ด้วยเหตุนี้ เอโตรก จึงถูกยกขึ้นพร้อมกับ lulav ในเทศกาลซุกคอต

ในเทศกาลซุกคอต (Sukkot) เรายังได้รับบัญชาให้อาศัยอยู่ใน ซุกกาห์ (*sukkah*) ซึ่งเป็นที่พักที่หลังคาทำจากกิ่งไม้และตั้งอยู่ใต้ท้องฟ้าเปิด การละทิ้งความสะดวกสบายภายในบ้านเพื่อออกสู่

พื้นที่เปิดโล่งนี้เป็นการระลึกถึงช่วงเวลาที่ชนชาติยิวอยู่ในถิ่นทุรกันดารภายใต้การดูแลขององค์ผู้สูงสุด ถิ่นทุรกันดารนั้นในแง่หนึ่งคือสิ่งที่ไม่ใช่ทางวัตถุ ที่นั่นองค์ผู้สูงสุดทรงปกครองโดยตรงผ่านปาฏิหาริย์ เรายังระลึกถึงปาฏิหาริย์ของมานา (manna) ปาฏิหาริย์ของบ่อน้ำของมิเรียม (Miriam's well) ข้อเท็จจริงที่ว่าเสื้อผ้าในถิ่นทุรกันดารไม่ได้ผุพังหรือสกปรก และแน่นอนว่าคือเมฆแห่งพระสิริ (Clouds of Glory) ที่ปกป้องผู้คน เอโตรก (etrog) เป็นสัญลักษณ์ของการกลับคืนสู่รากเหง้า การเคลื่อนจาก กัตนุต (katnut) ไปสู่ กัดลุต (gadlut) กระบวนการนี้เกิดขึ้นซ้ำตลอดเวลา ดังนั้นการไถ่บาปของเราจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น โทราห์สอนว่าการไถ่บาปนี้จะเป็นที่ที่สุด เพราะแก่นแท้ของโลกของเราจะเปลี่ยนแปลง มันจะยกระดับขึ้นสู่ระดับของโลกฝ่ายจิตวิญญาณและกลับคืนสู่แหล่งกำเนิดของมัน

ในเทศกาลปูริม (Purim) มีบัญชาให้ดื่มไวน์จนกระทั่งไม่สามารถแยกแยะระหว่างคำว่า “ขอให้มอร์เดคัยได้รับพร” และ “ขอให้ฮามานถูกสาปแช่ง” ได้ นี่ไม่ได้เป็นเพียงเพราะวลีทั้งสองมีค่าตัวเลขเท่ากันคือ 502 แต่เป็นเพราะสิ่งนี้แสดงถึงหลักการที่องค์ผู้สูงสุดทรงปกครองโลก ทุกสิ่งที่เรารับรู้ว่าเป็นความชั่ว แท้จริงแล้วคือความดี เนื่องจากเราไม่สามารถเข้าใจสิ่งนี้ได้ง่ายๆ ความลับนี้จึงถูกสื่อสารมาให้เราผ่านการปฏิบัติตามบัญชา

ปูริมยังเชื่อมโยงกับเทศกาลเปสาค (Pesach) ด้วย ซึ่งเราก็ได้รับบัญชาให้ดื่มไวน์เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสี่ถ้วย แต่ละถ้วยสอดคล้องกับขั้นตอนของการไถ่บาป: “เราจะนำเจ้าออกไป” “เราจะช่วยเจ้าให้รอด” “เราจะไถ่เจ้าให้เป็นอิสระ” และ “เราจะนำเจ้าไปหาเราในฐานะชนชาติ”<sup>53</sup> ทั้งปูริมและเปสาคเป็นเทศกาลแห่งการปลดปล่อย เปสาคเริ่มต้นการปลดปล่อยชาวยิวจากการเป็นเชลยในอียิปต์ ส่วนปูริมเป็นเครื่องหมายของการปลดปล่อยจากการเป็นเชลยในบาบิโลน การไถ่บาปทั้งสองครั้งมีก่อนหน้าด้วยการทำงานหนัก อันตรายถึงชีวิต และการปฏิบัติ มิทซวอต (mitzvot) โดยชนชาติยิว มิทซวอต เหล่านี้ทำให้การไถ่บาปและการปลดปล่อยเกิดขึ้น มิทซวอตสร้างภาษาที่สามารถบรรจุความลับได้ และนี่เป็นสิ่งที่ดี

ดังที่เราเห็น โทราห์—ต้นไม้แห่งชีวิต—ได้กำหนดระเบียบที่ถูกต้องและนำมาซึ่งการปลดปล่อยแก่ผู้ที่ปฏิบัติตาม ด้วยโทราห์ ความเสียหายที่เกิดจากการกินจากต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วร้ายได้รับการซ่อมแซม และด้วยสิ่งนี้เราจึงสมควรได้รับการเข้าสู่โลกหน้า, *Olam HaBa*.

โทราห์ได้แก้ไขผลที่ตามมาจากการกินจากต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วร้าย มันได้กำหนดระเบียบที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นระบบที่สามารถนำไปสู่การปลดปล่อยส่วนบุคคลเท่านั้น แต่ยังรวมถึง

53 เปสาคิม 99ข-100ข.

การปลดปล่อยโลกทั้งใบจากอำนาจของ *klipot* ด้วยการปฏิบัติตามโทราห์ เราได้ดำเนินการงานของการสกัดประกายแห่งความศักดิ์สิทธิ์, *avodat ha-berurim* ด้วยงานนี้ เราได้ยกระดับสสารให้เป็นจิตวิญญาณและสถาปนากฎแห่งจิตวิญญาณเหนือสสาร

## แนวน้อมแห่งความชั่วร้าย

โทราห์เล่าถึงงูที่ล่อลวงคาบาคห์และเสนอผลจากต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วร้ายให้แก่เธอและสามีของเธออาดัม สิ่งนี้ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของการล่มสลายของมนุษยชาติ อย่างไรก็ตาม พร้อมกับการล่มสลายนั้น ก็มีการให้ยารักษาเช่นกัน นั่นคือโทราห์

เราต้องเข้าใจว่า, *nachash*, คือใคร คำอธิบายหลายแห่งระบุว่างูคือแนวน้อมแห่งความชั่วร้าย โซฮาร์กล่าวไปไกลกว่านั้นและกล่าวว่างูมีสองระดับ: ระดับชาย ซึ่งเป็นตัวแทนของเทวทูตเอซาฟชื่อชามาเอล—ซึ่งเป็นชื่อที่ไม่เปล่งเสียงในยามคำคืน—และระดับหญิง ซึ่งเป็นตัวแทนของปีศาจลิลิธ<sup>54</sup> “ชามาเอลเข้าสู่ตัวงู และมันมาหาหญิงและพูดกับเธอ... เพราะงูคือชามาเอล และหญิงที่อยู่กับมันคือลิลิธ พวกเขา รวมตัวกันเพื่อล่อลวงมนุษย์”

ดังนั้น ใน *Gan Eden* แนวน้อมแห่งความชั่วร้ายอยู่ภายใต้อำนาจของเทวทูตเอซาฟ ในอียิปต์ แนวน้อมแห่งความชั่วร้ายอยู่ภายใต้อำนาจของฟาโรห์ ดังที่เขียนไว้ว่า: “พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า: ดูเถิด เราอยู่ฝ่ายท่าน ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ งูใหญ่ที่นอนอยู่กลางแม่น้ำของเขา ผู้ซึ่งกล่าวว่า: แม่น้ำของข้าคือของข้า และข้าได้สร้างมันขึ้นมา”<sup>55</sup>

ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่โทราห์กล่าวว่า: “และโลทได้ยกตาขึ้นมองทั่วที่ราบแห่งยอร์แดน ซึ่งมีน้ำท่วมท้นไปทั่วทุกแห่ง ก่อนที่องค์ผู้เป็นเจ้าจะทำลายโสโดมและโกโมราห์ ให้เป็นเหมือนสวนขององค์ผู้เป็นเจ้า เหมือนแผ่นดินอียิปต์เมื่อคนมาถึงโซฮาร์”<sup>56</sup> ในที่นี้ “สวนขององค์ผู้เป็นเจ้า” หมายถึง *Gan Eden* ซึ่งถูกเปรียบเทียบกับอียิปต์และกับโสโดมและโกโมราห์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีดินอุดมสมบูรณ์เป็นพิเศษและได้รับพรจากเบื้องบน

ดังนั้นการเปรียบเทียบจึงชัดเจน: งูและฟาโรห์, *Gan Eden* และอียิปต์ งูมีลักษณะเด่นคือ: ทุกเดือนมันจะลอกคราบ และผิวหนังของมันก็จะได้รับการต่ออายุ ตอนนี้ให้เราเชื่อมโยงข้อเท็จจริงนี้กับแก่นแท้ของต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่ว ซึ่งเป็นที่ที่งูได้ล่อให้คาบาคห์กิน ต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วเชื่อมโยงกับความสามารถในการแยกแยะความดีจากความชั่ว และด้วยเหตุนี้จึง

<sup>54</sup>โซฮาร์, เบเรชิต I, 35ข-36ก.

<sup>55</sup>เยเรมียัส 2, แหล่งที่มาดั้งเดิมอ้างถึงดังนี้

<sup>56</sup>ปฐมกาล 3:10, แหล่งที่มาดั้งเดิมอ้างถึงดังนี้

เชื่อมโยงกับรากฐานของกฎหมาย หากเรานำผิวหนังที่ได้รับการต่ออายุอย่างต่อเนื่องของงูมา รวมกับความสามารถในการแยกแยะความดีจากความชั่ว เราก็จะมาถึงการแยกแยะระหว่าง ความดีและความชั่วที่ได้รับการต่ออายุอย่างต่อเนื่อง สิ่งนี้ชี้ให้เห็นถึงมาตรฐานทางศีลธรรมและ จริยธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปของมนุษย์ สิ่งทีครั้งหนึ่งเคยถือว่าเป็นปกติ อาจถูกเรียกว่าเบี่ยงเบนในวันนี้ ในขณะที่สิ่งที่สังคมยอมรับในวันนี้ อาจเคยถูกประณามในอดีต

การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดเหล่านี้เชื่อมโยงกับโลกวัตถุที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอและกับความต้องการของอัตตาที่เปลี่ยนแปลงไป นี่คือเหตุผลที่บรรพตฐานทางศีลธรรมและค่านิยมของ มนุษย์ยังคงเปลี่ยนแปลงไป ส่วนของงูคือสสาร ดังที่กล่าวว่า: “และพระเจ้าได้ตรัสกับงูว่า: ... เจ้าจะต้องกินผงคลิตตลอดวันของเจ้า” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความโน้มเอียงแห่งความชั่วร้าย—และ มาตรฐานทางศีลธรรมที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอซึ่งตามมาจากสิ่งนั้น—เป็นของโลกวัตถุ

ในทางตรงกันข้าม สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นเป็นนิรันดร์ ดังนั้นกฎหมายของโทราห์จึงเป็นนิรันดร์ด้วย กฎหมายของโทราห์ไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าอาจมีการตีความให้สอดคล้องกับความเป็นจริงใหม่ๆ ที่ปรากฏในโลกของเรา แก่นแท้ของมันยังคงเป็นนิรันดร์ สิ่งนี้ช่วยให้เราเข้าใจคำสอนของโซฮาร์: โทราห์ที่เขียนคือ *Zeir Anpin* ซึ่งเป็นตัวแทนของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ ในขณะที่โทราห์ปากเปล่าคือ *malchut* ซึ่งเป็นที่ที่โลกวัตถุของเราผุดขึ้นมา

ดังนั้น การศึกษาโทราห์ปากเปล่า (Oral Torah) โดยปราศจากโทราห์ลายลักษณ์อักษร (Written Torah) จึงเป็นการทำซ้ำบาปแห่งต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่ว โซฮาร์ (Zohar) สอนว่าบุคคลจะสามารถกินจากต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วได้ก็ต่อเมื่อได้กินจากต้นไม้อื่นๆ ด้วยว่า: “หากอาดัมได้กินจากต้นไม้แห่งความรู้พร้อมกับต้นไม้อื่นๆ ในสวน มันจะเป็นพร เพราะ ความดีของมันจะรวมกับความดีของต้นไม้อื่นๆ แต่เมื่อเขาแยกมันออกมาและกินจากมันเพียง อย่างเดียว ความดีและความชั่วก็ปะปนกัน และความชั่วก็มีอำนาจเหนือกว่า”<sup>57</sup>

ในระดับที่ลึกที่สุด งูและต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่วเป็นตัวแทนของอัตตา (ego) ของเรา เมื่อเวลาผ่านไป ความต้องการของอัตตาก็เปลี่ยนแปลง นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงในความเข้าใจของเราเกี่ยวกับความดีและความชั่ว ด้วยเหตุนี้ ความชั่วจึงสามารถเข้ามาแทนที่ความดีได้

กระบวนการนี้สามารถได้รับการซ่อมแซมด้วยต้นไม้แห่งชีวิต (Tree of Life) ซึ่งให้แรงกระตุ้น แห่งนิรันดร์แก่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและความชั่ว มีคำกล่าวถึงโทราห์ว่า: “ทางของนางเป็นทาง

---

<sup>57</sup>โซฮาร์, ปฐมกาล I, 27บ-28ก.

แห่งความยินดี และหนทางทั้งปวงของนางเป็นสันติสุข”<sup>58</sup> นักปราชญ์ยังได้สอนว่า: “บุคคลควรหมั่นศึกษาโทราห์และบัญญัติแม้ไม่ใช่เพื่อตนเอง เพราะจากการทำสิ่งนั้นไม่ใช่เพื่อตนเอง จะนำไปสู่การทำสิ่งนั้นเพื่อตนเอง”<sup>59</sup> กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือผ่านการศึกษาโทราห์ บุคคลสามารถย้ายจากประสบการณ์ของสิ่งชั่วคราวไปสู่ประสบการณ์ของสิ่งนิรันดร์ จากความเป็นวัตถุไปสู่พระผู้เป็นเจ้า นี่คือการก้าวผ่านการออกจากอียิปต์และเข้าสู่ดินแดนอิสราเอล

## คานและเฮเวล

ความขัดแย้งระหว่างคานและเฮเวลชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างโลกและสวรรค์ โทราห์บอกเราว่าพี่น้องได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า: คานนำเมล็ดแฟลกซ์มาถวาย ในขณะที่เฮเวลนำลูกแกะมาถวาย แฟลกซ์ใช้ทำเสื้อผ้า ส่วนลูกแกะให้เป็นอาหาร ตามหลักคาบบาลาห์ (Kabbalah) เสื้อผ้าเป็นสิ่งที่ภายนอก ในขณะที่อาหารเป็นสิ่งที่ภายใน ในโลกของเรา สิ่งภายนอกเป็นตัวแทนของสสาร นั่นคือโลก ส่วนสิ่งที่ภายในเป็นตัวแทนของจิตวิญญาณ นั่นคือสวรรค์

ดังนั้น ความขัดแย้งระหว่างคานและเฮเวลจึงเป็นความขัดแย้งระหว่างโลกและสวรรค์ ระหว่างน้ำเบื้องบนและน้ำเบื้องล่าง ความขัดแย้งนี้ชี้ให้เห็นถึงน้ำท่วมโลกในอนาคต ซึ่งจะชะล้างสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ยกเว้นเรือของโนอาห์ และยังชี้ให้เห็นถึงความพยายามในอนาคตของลูกหลานโนอาห์ที่จะสร้างหอคอยขึ้นไปถึงสวรรค์เพื่อแข่งขันกับพระผู้สร้าง

จากสิ่งนี้จึงเกิดข้อห้ามในการสวมใส่ ชาตเนซ (*shaatnez*) ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายที่ทำจากผ้าลินินและขนสัตว์ผสมกัน ชาวยิวปฏิบัติตามข้อห้ามนี้มาจนถึงทุกวันนี้ พระบัญญัตินี้ชี้ให้เห็นถึงความตึงเครียดที่ต่อเนื่องระหว่างโลกและสวรรค์ ซึ่งเป็นความตึงเครียดที่ยังคงอยู่กับเราแม้กระทั่งบัดนี้

ทว่าสิ่งที่น่าสังเกตคือ เครื่องแต่งกายของ โคเฮน (*kohen*) รวมถึงเครื่องคลุมของมิชกัน (*Mishkan*) นั้นทำจาก ชาตเนซ โดยเฉพาะ เหตุผลก็คือ มิชกัน และต่อมาคือพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ได้รวมสวรรค์และโลกเข้าด้วยกัน มันทำให้พระสถิตของพระผู้เป็นเจ้า (Divine Presence) สามารถประทับอยู่บนโลกได้ และทำให้ตัวโลกเองสามารถยกระดับขึ้นไปสู่ระดับของสวรรค์ได้

---

<sup>58</sup>สุภาษิต 3:17.

<sup>59</sup>เปาโล 50บ.

ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่พระวิหารถูกเปรียบเทียบกับคอก เพราะคอกทำหน้าที่เชื่อมศีรษะเข้ากับร่างกาย นี่คือพลังพิเศษของพระวิหาร: มันเชื่อมระดับที่สูงกว่าเข้ากับระดับที่ต่ำกว่า การรวมกันนี้สำเร็จได้ด้วยการถวายเป็นเครื่องหอม หรือ เคโตเรต (*ketoret*)

จากสิ่งนี้เราเรียนรู้ว่ามีขกันได้ไต่บาปจากการที่คานสังหารเฮเวล โซฮาร์ (Zohar) ยืนยันเรื่องนี้ว่า: “เมื่อคานฆ่าเฮเวล เซคินาห์ (Shechinah) ได้ถอนตัวออกจากโลก... เมื่ออิสราเอลสร้างมิชกัน เซคินาห์ก็ได้เสด็จลงมายังโลกอีกครั้ง”<sup>60</sup>

การลงโทษของคานสำหรับบาปนี้คือคำสาปแช่งจากแผ่นดิน ซึ่งจะทำให้เขาได้ผลผลิตน้อยลง นอกจากนี้เขายังกลายเป็นผู้เร่ร่อนตลอดไป บาปของคานเกิดจากอัตตา (*egoism*) ซึ่งเป็นคุณสมบัติภายนอกและต่ำกว่าที่หล่อเลี้ยง เยตเซอร์ ฮารา (*yetzer hara*) ในแง่ของเรา นี่คือการขับเคลื่อนทางโลกและวัตถุนิยมของบุคคลที่พยายามสนองความปรารถนาของตนเอง

พืชพรรณที่โลกให้ผลผลิตน้อยกว่านั้นเป็นตัวแทนของพระบัญญัติ ซึ่งชี้ไปยังความจริงที่เป็นสัญลักษณ์โดยพระวิหาร สิ่งนี้จำเป็นต้องมีการอธิบาย ความจริง เอเมต (*emet*) และพระวิหารนั้นเหมือนกัน: พระวิหารเชื่อมโยงระหว่างจิตวิญญาณและโลก ในขณะที่ความจริงเชื่อมโยงระหว่างจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด ตัวอักษรตัวแรกของอักษรตัวอักษรและตัวสุดท้าย<sup>61</sup>

ดังนั้น เมื่อกล่าวว่า “ความจริงผลิบานจากแผ่นดิน”<sup>62</sup> ความหมายคือผ่านพระบัญญัติ บุคคลสามารถได้รับความสมควรที่จะรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าผู้สร้าง ซึ่งคล้ายกับการถวายเป็นเครื่องบูชาในพระวิหาร

บาปของคานทำให้เขาห่างไกลจากพระเจ้าผู้สร้างมากยิ่งขึ้น เป็นเรื่องยากสำหรับเขาที่จะเข้าใกล้พระเจ้าผู้สร้างผ่านพระบัญญัติ นอกจากนี้ เขายังผูกติดอยู่กับด้านภายนอกของการดำรงอยู่ ใกล้ชิดกับอัตตาทะหนทางวัตถุนิยม

## น้ำท่วมโลก

ความตึงเครียดระหว่างโลกและสวรรค์ที่ปรากฏในเรื่องราวของคานและเฮเวลนั้นไม่ได้หายไปพร้อมกับพวกเขา เมื่อมนุษยชาติเพิ่มจำนวนขึ้น ด้านวัตถุของชีวิตก็แยกตัวออกจากแหล่งกำเนิดทางจิตวิญญาณมากขึ้นเรื่อยๆ ผลที่ได้ไม่ใช่เพียงแค่ความเสื่อมทรามทางศีลธรรมเท่านั้น แต่เป็นความไม่เป็นระเบียบในความสัมพันธ์ระหว่างโลกที่ต่ำกว่าและโลกที่สูงกว่า

<sup>60</sup>โซฮาร์, ปฐมกาล 54b; โซฮาร์, วาฮาเล 206b.

<sup>61</sup>คำว่า เอเมต (*emet*) ประกอบด้วยอักษร อเลฟ (*alef*), เมม (*mem*) และ ทาว (*tav*) อเลฟคือตัวแรก เมมคือตัวกลาง และทาวคือตัวสุดท้าย

<sup>62</sup>เทฮิลลิม 84:2. แหล่งที่มาดั้งเดิมอ้างถึงดังนี้

น้ำท่วมสามารถเข้าใจได้ว่าเป็นการกลับกันของการแยกส่วนที่เกิดขึ้นในวันที่สองของการทรงสร้าง จากนั้นพระเจ้าสร้างได้แบ่งน้ำเบื่องบนออกจากน้ำเบื่องล่าง และวางราคียา (rakia) ไว้ระหว่างทั้งสอง ณ เวลาที่เกิดน้ำท่วม อย่างไรก็ตาม “บ่อน้ำแห่งห้วงลึกใหญ่ก็ปะทุขึ้น และหน้าต่างแห่งสวรรค์ก็เปิดออก”<sup>63</sup> น้ำเบื่องล่างได้สูงขึ้นและน้ำเบื่องบนก็ไหลลงมา ขอบเขตระหว่างทั้งสองได้หายไป และโลกก็กลับคืนสู่สภาวะที่คล้ายกับน้ำดั้งเดิมก่อนที่มันจะถูกแยกออกดังที่เราได้เห็น น้ำเบื่องบนเป็นสัญลักษณ์ของการไหลของพระพรทางจิตวิญญาณจากเบื่องบน ในขณะที่น้ำเบื่องล่างเป็นสัญลักษณ์ของความปรารถนาของโลกวัตถุที่จะรับ สิ่งทั้งสองมีแหล่งกำเนิดเดียวกัน แต่ต้องคงอยู่ในความสัมพันธ์ที่เหมาะสม เมื่อความปรารถนาที่จะรับสูญเสียขอบเขตและไม่รับใช้จุดมุ่งหมายที่สูงกว่า ความอุดมสมบูรณ์ที่ควรจะให้ชีวิตนั้นอาจกลายเป็นสิ่งที่ทำลายล้างได้ น้ำให้ชีวิตเมื่อมันถูกกักเก็บไว้ในภาชนะ แต่หากไม่มีภาชนะ น้ำเดียวกันนั้นก็อาจกลายเป็นน้ำท่วมได้

ดังนั้นโนอาห์จึงสร้างเรือแห่งการเก็บรักษา หรือ เทวาท์ (tevah) เป็นภาชนะภายนอกเรือ ขอบเขตต่างๆ กำลังสลายไป แต่ภายในเรื่อนั้นระเบียบยังคงอยู่ มนุษย์และสัตว์ยังคงแยกจากกัน เพศชายและเพศหญิงยังคงแยกจากกัน และทุกสายพันธุ์ยังคงเป็นไปตามประเภทของมัน เรือลำนี้ได้เก็บรักษาโครงสร้างของการทรงสร้างไว้ ในขณะที่โลกที่อยู่รอบๆ มันผ่านกระบวนการชำระล้าง

โนอาห์ถูกเรียกว่าชายผู้ชอบธรรม หรือ ตซาดดิก (tzaddik) บุคคลผู้ชอบธรรมมีความเกี่ยวข้องกับ เยโซด (yesod) ซึ่งหมายถึงรากฐาน เพราะ เยโซด คือช่องทางที่พระพรไหลเข้าสู่ มาลคุต (malchut) ซึ่งเป็นโลกที่รับสิ่งนั้น ในแง่นี้ โนอาห์ได้กลายเป็นรากฐานที่ชีวิตสามารถดำเนินต่อไปได้ เรือลำนี้ได้ปกป้องโลกที่รับสิ่งต่างๆ จนกว่ามันจะพร้อมที่จะรับพระพรอีกครั้งในรูปแบบที่มีระเบียบ

สี่สิบวันแห่งสายฝนยังชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง ตัวเลขสี่สิบปรากฏในโทราห์ในห้วงเวลาที่สภาวะหนึ่งกำลังเตรียมพร้อมที่จะกลายเป็นอีกสภาวะหนึ่ง: โมเสส (Moshe) ประทับอยู่ที่ภูเขาซีนาย (Mount Sinai) เป็นเวลาสี่สิบวัน และการก่อกำเนิดชีวิตใหม่ตามธรรมเนียมแล้วเกี่ยวข้องกับช่วงเวลาสี่สิบวัน ดังนั้น น้ำท่วมจึงไม่ใช่เพียงแค่การทำลายล้างเท่านั้น แต่ยังเป็นกระบวนการที่โลกได้รับการชำระล้างและเตรียมพร้อมสำหรับการเริ่มต้นใหม่ด้วย

เมื่อระดับน้ำลดลง พระผู้สร้างได้ทรงสถาปนาพันธสัญญาไว้กับโนอาห์ (Noach) และทรงวางรุ้งกินน้ำไว้ในหมู่เมฆเป็นเครื่องหมาย รุ้งกินน้ำปรากฏขึ้นเมื่อแสงสว่างหนึ่งถูกเผยให้เห็นผ่านสีสน

---

63ปฐมกาล 7:11.

มากมาย ดังนั้นมันจึงแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวโดยไม่ลบล้างความแตกต่าง โลกหลังน้ำท่วมไม่ได้มีไว้เพื่อกลับไปสู่ความไร้รูปทรง หน้าที่ของมันคือการรักษาความแตกต่างไว้พร้อมกับการเผยให้เห็นแหล่งกำเนิดอันเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้าที่เป็นเจ้าที่ให้อำนาจแก่ทุกสิ่งเหล่านั้น

บทเรียนจากน้ำท่วมจึงเป็นบทเรียนของภาชนะ ความอุดมสมบูรณ์ทางจิตวิญญาณจะต้องเข้าสู่โลกผ่านระเบียบแบบแผน การวัด และขอบเขตที่เหมาะสม จุดประสงค์ไม่ใช่การล้มล้างโลกวัตถุ แต่คือการทำให้มันมีความสามารถที่จะรับความศักดิ์สิทธิ์ได้โดยไม่ถูกท่วมทับไปด้วยมัน

### หอคอยบาเบล

หลังน้ำท่วม มนุษยชาติได้มารวมตัวกันอีกครั้ง โทราห์กล่าวว่าแผ่นดินทั้งโลกมีภาษาเดียวและใช้คำพูดร่วมกัน ความเป็นหนึ่งเดียวเองไม่ใช่ปัญหา ปัญหาคือจุดประสงค์ที่ความเป็นหนึ่งเดียวนั้นถูกนำไปใช้

ผู้คนกล่าวว่า “พวกเรามาสสร้างเมืองและหอคอยให้สูงถึงสวรรค์กันเถิด และพวกเรามาสสร้างชื่อให้แก่ตนเองเถิด”<sup>64</sup> หอคอยของพวกเขาเป็นตัวแทนของความพยายามของโลกทางโลกที่จะไปถึงสวรรค์ด้วยกำลังของตนเอง แทนที่จะยกสสารขึ้นโดยการขึ้นำมันไปยังพระเจ้าผู้สร้าง พวกเขากลับพยายามทำให้สสารนั้นเองเป็นสิ่งสูงสุด ดังนั้น หอคอยจึงเป็นอีกการแสดงออกถึงความตึงเครียดโบราณระหว่างโลกและสวรรค์

โทราห์เน้นย้ำว่าผู้สร้างหอคอยได้ทำอิฐสำหรับตนเองและใช้อิฐแทนหิน หินก่อตัวโดยพระเจ้าผู้สร้างและมีรูปทรงตามธรรมชาติของมันเอง ส่วนอิฐนั้นถูกมนุษย์สร้างขึ้นตามแบบแผนเดียว ชั่วอายุของหอคอยแสวงหาโลกที่ทุกสิ่งสามารถถูกทำให้เป็นแบบเดียวกันและจัดเรียงตามแผนของมนุษย์ ความเป็นหนึ่งเดียวเช่นนี้อาจดูทรงพลัง แต่เมื่อบุคคลแต่ละคนกลายเป็นเพียงอิฐก้อนหนึ่งในโครงสร้าง โครงสร้างนั้นก็มีความสำคัญมากกว่าจิตวิญญาณที่มันควรจะรับใช้

สิ่งนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าเหตุใดภาษาของพวกเขาจึงสับสน พระเจ้าผู้สร้างมิได้ทำลายมนุษยชาติเหมือนในน้ำท่วมโลก แต่พระองค์ทรงนำความแตกต่างเข้ามา ภาษาได้ขยายตัว ผู้คนได้แยกจากกัน และมนุษยชาติก็กระจัดกระจายไปทั่วโลก ความหลากหลายได้กลายเป็นเกราะป้องกันต่อรูปแบบหนึ่งของความเป็นหนึ่งเดียวที่ผิด ซึ่งอำนาจของมนุษย์อาจกลายเป็นรูปเคารพได้

ความเป็นหนึ่งเดียวที่แท้จริงไม่จำเป็นต้องทำให้ทุกคนกลายเป็นสิ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับที่สีสันทันของสายรุ้งยังคงแตกต่างกันแม้จะอยู่ในแสงเดียว มนุษยชาติสามารถประกอบด้วยผู้คน ภาษา และวิถีทางมากมาย ในขณะที่ยังคงตระหนักถึงพระเจ้าผู้สร้างองค์เดียว การแก้ไขเรื่องบาเบล

64ปฐมกาล 11:4.

(Babel) จึงไม่ใช้การกำจัดความแตกต่าง แต่เป็นการค้นพบความเป็นหนึ่งเดียวที่สูงกว่าซึ่งสามารถโอรับความแตกต่างได้โดยไม่ทำลายมัน

วิถีโลกจะศักดิ์สิทธิ์เมื่อความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ไม่ได้พยายามที่จะแทนที่สวรรค์ แต่กลายเป็นภาชนะสำหรับสวรรค์ สิ่งก่อสร้าง เมือง ภาษา วิทยาศาสตร์ หรือความสำเร็จของมนุษย์ใดๆ สามารถรับใช้ได้ทั้งอัตราหรือความศักดิ์สิทธิ์ คำถามจึงยังคงเหมือนเดิมเสมอ: เรากำลังสร้างหอคอยเพื่อสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง หรือเรากำลังสร้างที่ประทับที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของสามารถสำแดงพระองค์ได้?

### การพัฒนาอารยธรรม

ควรสังเกตว่าบาปของอารยธรรมก่อนน้ำท่วมโลกนั้นเกี่ยวข้องกับ *klipah*<sup>65</sup> ของ *sefirah* แห่ง *chesed* หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ มิตรภาพ (Midrash) กล่าวว่าผู้คนแย่งชิงที่ดิน ฝูงปศุสัตว์ ล่อลากลากของเด็กกำพร้า และวัวของหญิงม่าย จากกันและกัน จากนั้นกล่าวว่า “เมื่อผู้คนอื่นเห็นว่าสิ่งนี้กำลังเกิดขึ้น พวกเขา ก็ถอดเสื้อผ้าและเปลือยกาย”<sup>66</sup> เพราะพวกเขากลัวว่าเสื้อผ้าของพวกเขาจะถูกพรากไป นี่คือผลที่ตามมาจากการขาดขอบเขต ทั้งในระดับส่วนตัวและระดับสังคม ดังนั้น ความไร้รูปของน้ำจึงหยั่งรากของบาปแห่งอารยธรรมก่อนน้ำท่วมโลก พระเจ้าทรงลงโทษตามมาตรการ (measure for measure)<sup>67</sup> และจากสิ่งนี้จึงสรุปได้ว่าสำหรับบาปที่เกี่ยวข้องกับความสุข (ธาตุน้ำ) ผู้คนจึงถูกลงโทษด้วยน้ำ นั่นคือน้ำท่วมโลก

ในทางกลับกัน บาปของชนรุ่นแห่งการพลัดถิ่นได้เชื่อมโยงกับธาตุไฟ เนื่องจากไฟถูกใช้ในการสร้างอิฐสำหรับหอคอยบาเบล ไฟชี้ให้เห็นถึงความเข้มงวด วินัย และการเอาชนะความปรารถนาของตนเอง คลิปปาห์ (*klipah*) ของไฟคือความเข้มงวดที่มากเกินไป ซึ่งแสดงออกในข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนได้สร้างหอคอยแห่งความปรารถนา ณ ฐานของหอคอยนี้คือความปรารถนาที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนองความต้องการทางกายภาพ เหนือกว่านั้นคือความปรารถนาในความมั่งคั่ง สูงกว่านั้นคือความปรารถนาในอำนาจ เหนือกว่านั้นคือความปรารถนาในความรู้ และที่ยอดสุดคือความปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า เนื่องจากการไปถึงยอดของหอคอยนี้ต้องใช้วิธีการเฉพาะ จึงอาจมีวิธีการดังกล่าวได้หลายวิธี จากสิ่งนี้จึงเกิดความหลากหลายของภาษาและศัพท์บัญญัติที่ก่อให้เกิดภาษาและวัฒนธรรมทั้งหมดของโลก

<sup>65</sup>คลิปาห์ (Klipah) หมายถึง เปลือก, เปลือกหุ้ม, หรือเปลือกแข็ง ในคาบบาลาห์ มันคือพลังหรือสภาวะที่บดบังแสงศักดิ์สิทธิ์และแยกมันออกจากการเปิดเผยที่เปิดเผย

<sup>66</sup>มิตรภาพ ทานคูมา, โนอาห์ 18.

<sup>67</sup>มีชนาห์, โยฮัน 1:7.

โทราห์บรรยายว่าอารยธรรมของเราได้พัฒนาขึ้นอย่างไร: เมื่อมนุษยชาติได้แผ่ขยายไปทั่วโลก ผู้คนได้มีวิศวกรรมและวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ ดนตรีและศิลปะ การจัดการ และท้ายที่สุดก็รู้พระนามของพระเจ้าผู้สร้างที่สามารถทำงานปาฏิหาริย์ได้ วิศวกรรมและวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์มาจากลูกหลานของทูวาล-คาน (Tuval-Cain) ผู้เชี่ยวชาญในการลับเครื่องมือ ซึ่งเป็นงานฝีมือที่ต้องใช้ความแม่นยำและวิธีการ ดนตรีและศิลปะมาจากยูวาล (Yuval) ผู้ซึ่ง “เป็นบิดาของทุกคนที่เล่นพิณและขลุ่ย”<sup>68</sup> ทักษะการจัดการเป็นไปได้นานยาล (Yaval) ผู้ซึ่ง “เป็นบิดาของคนที่อาศัยในกระโจมและเลี้ยงปศุสัตว์”<sup>69</sup> เราควรเข้าใจว่ากระโจมเป็นสถานะแห่งความศักดิ์สิทธิ์ ในขณะที่สัตว์เมื่อเทียบกับพืช มีระดับจิตวิญญาณที่สูงกว่า การดูแลปศุสัตว์ยังเชื่อมโยงกับการดูแลผู้คน ด้วยเหตุนี้ ยาวาลจึงเป็นตัวแทนของอำนาจและการปกครอง ความรู้พระนามสี่อักษรของพระเจ้าผู้สร้างนั้นเป็นของชนรุ่นเอนอช (Enosh) ซึ่งหมายความว่าแม้แต่ก่อนน้ำท่วม ผู้คนก็มีความรู้ลับ นั่นคือ คัมบาลาห์

โนอาห์ได้นำคุณสมบัติ ทักษะ และรูปแบบความรู้ทั้งหมดที่เราได้กล่าวถึงไปสู่แสงสว่างใหม่ บุตรของโนอาห์—เชม เยเฟต และคาม—เป็นตัวแทนของเหตุผลที่มนุษย์ควรมีชีวิตอยู่ เชม (ตามตัวอักษรว่า “ชื่อ”) ชี้ให้เห็นถึงแก่นแท้ของสรรพสิ่งและปรากฏการณ์ทั้งหมด และถึงกระบวนการของการรู้แจ้งถึงแก่นแท้นั้น ชื่อเยเฟตชี้ให้เห็นถึงความงาม นั่นคือความกลมกลืนของกระบวนการที่คลี่คลายในธรรมชาติและในโลกมนุษย์ ชื่อคาม (ตามตัวอักษรว่า “ร้อน”) ชี้ให้เห็นถึงกระบวนการของการเคลื่อนไหวและความสุข บุตรทั้งสามของโนอาห์เป็นตัวแทนของพลังพื้นฐานสามประการที่ขับเคลื่อนผู้คน: ความรู้ ความงาม และความสุข หากบุคคลกระทำจากความสนใจเหล่านี้ นั่นก็ให้ความหมายแก่การดำรงอยู่ของพวกเขาบนโลกแล้ว

หลังน้ำท่วมโลก โลกได้สูญเสียความเป็นหนึ่งเดียวเนื่องจากการกำเนิดของการกระจัดกระจาย ซึ่งก่อให้เกิดรูปแบบการดำรงอยู่ของมนุษย์มากมาย โลกต้องการพลังที่สามารถรวบรวมประกายแห่งความรู้ที่กระจัดกระจายให้เป็นระบบเดียวที่เรียกว่าโทราห์ พลังนั้นมาพร้อมกับอับราฮัม เป็นเวลาสิบชั่วอายุคนจากอาดัมถึงโนอาห์ และสิบชั่วอายุคนจากโนอาห์ถึงอับราฮัม อับราฮัมมาเพื่อประกาศความเป็นหนึ่งเดียวของผู้สร้างกับประชากรของพระองค์ และเขายังเป็นตัวแทนของพลังที่สามารถรวมประชาชาติมากมายเข้าด้วยกัน โดยพื้นฐานแล้ว อับราฮัมได้ก่อให้เกิดศาสนาอับราฮัม ซึ่งรวมถึงศาสนาคลาสสิกหลายศาสนา รวมถึงศาสนาตะวันออกด้วย บุตรของอับราฮัมคือวิญญาณนับไม่ถ้วนที่เดินบนวิถีแห่งความศักดิ์สิทธิ์ และเราก็เป็นส่วนหนึ่งของพวกเขา

---

68ปฐมกาล 4:21.

69ปฐมกาล 4:20.

คานาอัน ในทางกลับกัน แสดงถึงพลังที่ขัดแย้งกับอับราฮัม: แหล่งกำเนิดของความศักดิ์สิทธิ์ที่ปราศจากภาชนะที่เหมาะสมพอที่จะบรรจุและถ่ายทอดมันภายในกรอบของชีวิตมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คานาอันแสดงถึงหนทางในการลบล้างความศักดิ์สิทธิ์โดยการทำให้มันเป็นโมฆะ ปัญญาอยู่ที่การรวมความศักดิ์สิทธิ์เข้ากับชีวิตประจำวันตามปกติ นี่คือความสามารถอันโดดเด่นของอับราฮัม เพราะเขาสามารถเปลี่ยนโลกทั้งใบรอบตัวให้เป็นภาชนะสำหรับความศักดิ์สิทธิ์ได้

### สิ่งมีชีวิตสี่ประเภท

เราควรหันไปดู ซิดดูร์ หนังสือบทสวดเทฮิลลาต ฮาเซม ซึ่งบรรยายถึงพระเจ้าผู้สร้างของเราด้วยถ้อยคำเหล่านี้: *somech noflim, verofei cholim, umatir asurim ... mechayeh hameitim* ซึ่งหมายถึง "ผู้ค้าจุนผู้ตกต่ำ ผู้รักษาคนป่วย ผู้ปลดปล่อยผู้ถูกพันธนาการ และผู้ให้ชีวิตแก่คนตาย"<sup>70</sup> สิ่งมีชีวิตสี่ประเภทเหล่านี้สอดคล้องกับธาตุทั้งสี่: น้ำ ดิน ไฟ และลม

เมื่อบุตรแห่งผู้แข็งแกร่งมาหาธิดาแห่งอาดัม พวกเขาถูกเรียกว่า เนฟิลิม ผู้ตกต่ำ เหมือนน้ำจากการรวมตัวเช่นนี้จึงเกิด กิโบรริม ชายผู้แข็งแกร่ง คำว่า กิโบร ชายผู้แข็งแกร่ง มาจากเกวราห์ การยับยั้งชั่งใจ เกวราห์ตั้งอยู่ทางทิศเหนือและเกี่ยวข้องกับดวงจันทร์ อย่างไรก็ตามแนวคิดของการถูกพันธนาการนั้นหมายถึง อซูริม "ผู้ที่ถูกพันธนาการ" ดังนั้น กิโบรริม จึงไม่ได้เป็น อซูริม ด้วยตัวมันเอง แต่พวกเขามุ่งชี้อย่างยิ่งสิ่งเหล่านั้น

ภูมิศาสตร์แบบคัมบาลาห์เชื่อมโยงธาตุทั้งสี่กับทิศทาง: ไฟกับทิศเหนือ ดินกับทิศตะวันตก น้ำกับทิศใต้ และลมกับทิศตะวันออก ทิศตะวันออกวางอยู่ด้านบน และทิศใต้ทางด้านขวา<sup>71</sup>.

ให้เราแยกธาตุทั้งสี่เหล่านี้ออกเป็นคุณสมบัติของมัน: ไฟนั้นแห้งและร้อน ดินนั้นแห้งและเย็น น้ำนั้นชื้นและเย็น และลมนั้นชื้นและร้อน

### สามชั้นของจักรวาล

ทalmudอธิบายว่าเหตุใดบุคคลจึงไม่ควรนอนคนเดียวในบ้านที่พังทลาย เนื่องจากมีอันตรายหลายประการ: 1) บ้านอาจพังทลายได้; 2) อาจมีวิญญาณที่เป็นอันตรายอยู่; 3) บุคคลนั้นอาจทำบาป<sup>72</sup> จากข้อนี้เราสามารถอนุมานได้ว่าจักรวาลมีอย่างน้อยสามระดับ: โลกฝ่ายจิตวิญญาณ, โลกแห่งรูปธรรม, และโลกแห่งอารมณ์ความรู้สึก สิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับลูกหลานสามคนของโนอาห์:

<sup>70</sup>เทฮิลลัต ฮาเซม, หน้า 46.

<sup>71</sup>บาอัล ฮาซูลาม, บทนำสู่โลกของโซฮาร์.

<sup>72</sup>ชาบาต 151บ.

เซม - โลกฝ่ายจิตวิญญาณ / โลกแห่งแก่นแท้; เยเฟต - โลกแห่งรูปทรงและความงาม; ฮาม - โลกแห่งอารมณ์และความปรารถนา.

### มาชาลอตสิบสอง

เมื่อโทราห์กล่าวว่าบุคคลมีลูกหลานสิบสองคน สิ่งนี้บ่งชี้ถึงระบบที่สมบูรณ์ โลกภายในโลก ลูกหลานสิบสองคนคือ มาชาลอต หรือช่องทางที่พลังแห่งพระเจ้าไหลมาถึงเรา บุตรชายของยาโคบคือ ดาน, นัฟทาลี, เมนาเชห์, เอฟราอิม, ยูดาห์, อิสสาคคาร, เซบูลุน, ยะโคบ, อาเชอร์, เรอูเวน, ซิโมน, เลวี, และโยเซฟ และธิดาของเขาคือดินาห์ อิชมาเอลก็มีลูกหลานสิบสองคนเช่นกัน.

เมื่อใดก็ตามที่ตัวเลขสิบสองปรากฏขึ้น มันบ่งชี้ถึงระบบที่สมบูรณ์ สิบสองคือสี่คูณสาม ดังนั้นธาตุทั้งสี่ - ไฟ, ลม, ดิน, และน้ำ - จึงปรากฏในสามระดับ: ความปรารถนา, การกระทำ, และความคิด.